

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 9 d'agost del 1933

SUMARI

A les cinc i deu minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Riera sobre el registre de veïns en el poble de Peramola.

Prec del senyor Casabó referent a la denúncia d'unes anormalitats en l'Ajuntament de Castellvell.

Prec del senyor Casabó referent al Repartiment general d'Utilitats a la Vila de Montblanc.

Resposta del senyor Conseller.

Rectificacions dels senyors Casabó i Conseller de Finances.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió Especial (Llei Municipal) referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Continua la discussió d'una esmena a l'art. 18 signada pels senyors Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Guinart.

Rectificació del senyor Espanya.

Intervenció dels senyors Ruiz i Ponseti i Simó i Bofarull, el qual fa una suggerència de transacció entre els criteris sustentats per la Majoria i per les Minories.

El senyor Conseller Primer precisa la posició del Govern en el debat.

Nova rectificació del senyor Espanya.

El senyor Tauler proposa una modificació de l'esmena per ell signada.

Rectificació del senyor Ruiz i Ponseti i nova rectificació del senyor Duran i Ventosa, el qual accepta la modificació proposada pel senyor Tauler.

Rectificació del senyor Simó i Bofarull i nova rectificació del senyor Espanya.

El senyor Duran i Ventosa explica el vot.

En votació nominal és rebutjat el vot particular de la Minoria d'Unió Socialista a l'art. 18. Han votat a favor 15 senyors Diputats i en contra 36.

Amb les modificacions admeses per la Comissió i amb els vots en contra de la Minoria d'Unió Socialista és acceptada l'esmena dels senyors Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Guinart.

Queda pendent d'aprovació l'art. 18 que torna a la Comissió per a procedir a la seva nova redacció.

Amb les esmenes corresponents, per tal de posar-los d'acord amb el redactat dels precedents articles, són aprovats sense discussió els arts. 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 i 27.

Es acceptada una esmena dels senyors Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Guinart a l'art. 28, i aprovat aquest article.

Són aprovats a continuació sense discussió els articles 29, 30, 31 i 32.

Es dona lectura a una esmena a l'art. 33 dels senyors Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Guinart, que és acceptada per la Comissió.

El senyor Duran i Ventosa exposa el criteri de la seva Minoria contrari a l'acceptació de l'esmena. Contestació del senyor Espanya.

Intervencions dels senyors Vallès i Pujals i Ruiz i Ponseti.

Rectificacions dels senyors Espanya, Duran i Ventosa i Ruiz i Ponseti.

Intervenció del senyor Tauler.

Es acceptada l'esmena amb les modificacions admeses a conseqüència del debat.

Es aprovat l'art. 33 amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

Es aprovat sense discussió l'art. 34.

L'art. 35 torna a la Comissió.

Amb les esmenes pertinents, per tal de posar-lo d'acord amb els articles precedents i amb l'acceptació d'un vot particular del senyor Rovira i Virgili, és aprovat l'art. 36.

Són aprovats sense discussió els arts. 37, 38, 39, 40 i 41.

Se suspèn el debat.

Lectura d'un Projecte de Llei sobre unes transferències entre diverses partides del pressupost de despeses d'enguany.

Lectura d'un Projecte de Llei referent a la pròrroga del termini assenyalat a les Comissions gestores per a regir els Municipis afectats per la Llei del 25 de març.

Lectura del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal) referent a les disposicions transitòries del Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Discussió del dictamen de la Comissió de Sanitat referent a la salinitat de les aigües.

Parlament del senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.

Es aprovat, per unanimitat, el dictamen després d'acordar la Cambra donar per llegits tots els articles del Projecte de Llei.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent a l'impost de cèdules personals.

Parlament del senyor Conseller de Finances.

Intervenció del senyor Rovira i Roure.

Es aprovat, per unanimitat, el dictamen.

Ordre del dia per a la sessió del dijous.

S'aixeca la sessió a les set i vint-i-dos minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a les cinc i deu minuts de la tarda, sota la presidència del senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Primer i Consellers de Treball i Obres Públiques, i d'Agricultura i Economia.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El registre de veïns en el poble de Peramola

El Sr. PRESIDENT: El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA: Senyors Diputats: Fem ús de la paraula en aquesta ocasió per a adreçar un prec al senyor Conseller de Justícia o al senyor Conseller de Governació, però ja que ni l'un ni l'altre es troben presents en aquests moments a la Cambra, jo desitjaria que la Mesa transmetés el prec al Conseller respectiu.

Es aquest un prec que fa referència al senyor Rector del poble de Peramola. Aquest poble és un poble de l'ex-provincia de Lleida...

El Sr. VALLS I TAVERNER: Sí, sí; districte de Solsona.

El Sr. RIERA: ...i, com saben, perquè ja s'ha dit per altres Diputats, es va fer una denúncia respecte a la manera com estan inscrits en aquell poble els veïns.

Jo, fa pocs dies que vaig anar a un poble pròxim a Peramola...

El Sr. CASABÓ i altres senyors DIPUTATS de Lliga Catalana: A Oliana?

El Sr. RIERA: Al poble d'Oliana, i allà l'Alcalde de Peramola em va explicar el que passava en aquell poble.

En el poble de Peramola la majoria dels veïns no estan inscrits en el Registre civil i resulta que l'únic lloc on estan inscrits és en el Registre de la rectoria, en el Registre baptismal; i així, passa el cas més pintoresc que ens podem arribar a imaginar. Com que l'Estat tots sabem que ha suprimit els sous

dels capellans, aquest rector se les ha arranjat de tal manera que ha assignat a cada veí una quantitat determinada de pessetes i resol el problema de cobrar-les en forma que el veí que no paga aquesta quantitat i necessita anar a cercar la fe de baptisme perquè no està inscrit en el Registre civil, aleshores aquest rector li diu que li corresponen pagar i li exigeix 60 o 70 o 80 pessetes anyals, segons la classificació que paga cada veí en relació a la soldada que se li ha de donar. I aquestes pessetes el rector procura cobrar-les en ocasió de que els veïns sentin la necessitat de treure la fe baptismal.

El Sr. VALLS I TAVERNER: Em permet?

El Sr. RIERA: Amb molt de gust; digui.

El Sr. VALLS I TAVERNER: Però la fe no la deuen treure els veïns cada any...

El Sr. RIERA: El Rector procura cobrar de la manera que pot; i quan un veí creu necessari treure la fe baptismal, aleshores el Rector procura cobrar d'aquesta manera.

Jo porto aquí (*L'orador, en dir això, mostra un document*), un rebut d'aquest Rector, que lliuraré a la Mesa i en el qual es consigna que ha cobrat per una fe baptismal la quantitat de 43'65 pessetes.

Prego a la Mesa que trameti aquest prec al senyor Conseller corresponent, perquè es tracta de fets que si els hagués comès un Jutge municipal, ens aixecaríem aquí tots protestant i de la mateixa manera ens hem d'aixecar per a protestar de la conducta d'aquest Rector, el mateix els Diputats de l'Esquerra que els de la dreta.

Un Sr. DIPUTAT de l'Esquerra: No; ells no!

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria de Lliga Catalana: Contra els abusos, per què no?

El Sr. RIERA: Doncs, això és un abús que igualment s'ha de sancionar, tan si es comet per un Rector com per un Jutge, i tingui's en compte que en aquest cas els veïns no estan inscrits en el Registre civil. Es tracta d'un abús que no es pot tolerar, el faci qui el faci i de la mateixa manera que si en relació al Registre civil hi hagués un Jutge municipal que cometés aquests abusos amb els veïns d'un poble, el lògic és que tots protestessin, igualment tenim l'obligació, com a Diputats, de protestar de la conducta d'aquest Rector que comet abusos d'aquesta naturalesa amb els veïns d'un poble que tenen la desgràcia de no estar inscrits més que en la rectoria i no en el Registre civil.

El Sr. VALLS I TAVERNER: Molt probablement no es feien les inscripcions en el Registre civil, perquè no haguessin d'anar a servir a l'exèrcit.

El Sr. RIERA: Sigui com sigui, nosaltres tenim l'obligació de denunciar aquests fets i demanar que s'imposin els correctius necessaris perquè és un vertader abús que un Rector cobri, més de 40 pessetes per a expedir una fe de baptisme, com fóra també un abús que el mateix es fes en relació al Registre civil, per part del Jutge municipal, el qual no deu cobrar ni pot cobrar tan crescuda quantitat per un document d'aquesta naturalesa.

Això és tot el que he de dir i poso aquest document (*L'orador es refereix al rebut del qual ha parlat abans.*) a la disposició de la Mesa perquè

el faci arribar amb el prec al Conseller corresponent.

El Sr. VALLS I TAVERNER: Però si no hi ha Conseller de Cultes!

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà el prec del senyor Riera al senyor Conseller de Justícia i Dret.

La denúncia d'unes anormalitats en l'Ajuntament de Castellvell

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casabó té la paraula.

El Sr. CASABÓ: Fem ús de la paraula per a adreçar un prec al senyor Conseller de Governació, trobant-se absent el qual, espero de l'amabilitat de la Mesa que tindrà a bé el trametre-li. I he adoptat la forma de prec — encara que certament no he de demanar en aquesta ocasió gran cosa — perquè és l'única forma reglamentària de contestar unes al·lusions que aquest simpàtic jove Diputat que ara entra, el senyor Andreu (*L'orador diu aquests mots en el moment en què el senyor Andreu seu en les escons.*), em va adreçar l'altre dia en relació a l'Ajuntament de Castellví.

Diu el senyor Andreu — segons el DIARI DE SESSIONS del divendres, 4 d'agost — que «en aquest cas concret s'ha de fer justícia a la Lliga Catalana, perquè crec que es va consultar el senyor Casabó i va dir que no estava disposat a defensar això i crec que després han cercat l'ajuda del Partit radical».

Això és el que jo vaig tenir el gust de llegir en el DIARI DE SESSIONS. I el fet cert és que res absolutament se m'havia consultat en relació amb l'Ajuntament de Castellvell i, per tant, jo no havia manifestat cap opinió ni favorable ni contrària en relació a aquest Municipi, on, com en altres molts Municipis de Catalunya, hi han dues bandes que es disputen, i una d'elles és el bàndol que acabdilla precisament un senyor, el senyor Sugranyes, actualment pertanyent a l'Esquerra Republicana de Catalunya i abans correligionari nostre, com passa amb molts altres afiliats a l'Esquerra Republicana. (*Rumors i protestes en la Majoria.*)

El Sr. ANDREU: Em sembla que la V. S. està mal informada.

El Sr. CASABÓ: Si se'm permet que acabi de dir el que tinc el propòsit de manifestar, aleshores quedarà el senyor Andreu ben assabentat del que vull dir.

Doncs el senyor Sugranyes es troba actualment processat per un delictes de calúnnia o d'injúria, que no sé exactament per quin d'aquests dos delictes està processat, precisament per haver fet certes manifestacions en un escrit que va córrer per tot el poble i en un diari que coneix el senyor Andreu i que em sembla que és *Foment*, de Reus. I resulta que el senyor Andreu, que té un dels millors despatxos d'advocat de Reus i que és, precisament, el defensor del senyor Sugranyes, de Castellvell, posant el zel gairebé apostòlic que posa en la defensa dels seus clients i patrocinats, ha cregut potser de bona fe el que li ha dit el senyor Sugranyes i hi havia quelcom que no era cert. El primer, era allò que ell va dir i que jo he de desmentir, perquè no s'ajustava a la realitat.

Hi ha quelcom més. La Cambra féu algunes rialles en explicar el senyor Andreu (i d'això me'n vaig assabentar pels diaris) que el fill de l'Alcalde feia de Secretari en aquell poble. Jo lamento moltíssim haver de descendir aquí en Parlar al Parlament de Catalunya a fer al·lusió a aquestes coses tan petites i a aquestes qüestions de poble, però algunes vegades, si se m'alludeix tan personalment, no tinc més remei i encara que em molesti haver de fer aquestes manifestacions he de fer-les.

Doncs bé, després del prec del senyor Andreu m'ha vingut a veure l'Alcalde del poble, que no pertany a la Lliga Catalana, i aquest Alcalde té uns vint-i-vuit anys, cosa que més o menys he pogut comprovar pel seu aspecte, semblant al del senyor Andreu, que és molt jove. És indiscutible que tampoc pot ésser veritat que un Alcalde de vint-i-vuit anys tingui ja un fill amb la capacitat suficient per a fer de Secretari d'un Ajuntament o de substitut del Secretari, perquè això seria demostrar que aquest Alcalde tenia una vitalitat i una potència molt superior a la normal dels homes (*Rialles. Alguns Diputats diuen paraules que els taquígrafs no perceben clarament.*)

El Sr. PRESIDENT: La V. S. fa un prec i no investiga la paternitat. (*Rialles.*)

El Sr. CASABÓ: Però les Lleis de la República permeten investigar la paternitat... En definitiva, com que de les dues coses que va manifestar aquí el senyor Andreu jo us podria demostrar que no eren prou ajustades a la realitat, m'he cregut en el cas de demanar a la Mesa que transmeti al senyor Conseller de Governació les manifestacions que he fet.

El Sr. PRESIDENT: Es trametrà el prec del Diputat senyor Casabó.

El Repartiment General d'Utilitats a la vila de Montblanc

El Sr. CASABÓ: Tenia un altre prec per a formular...

El Sr. PRESIDENT: Pot continuar, doncs, la V. S.

El Sr. CASABÓ: Ahir vaig tenir el gust d'annunciar al senyor Conseller Primer un prec relacionat amb un afer, aquesta vegada un xic més important, relacionat amb la circumscripció que tinc l'honor de representar en aquest Parlament. Es tracta del Repartiment General...

El Sr. PRESIDENT: Prego a la V. S. que en fer els precis procuri sintetitzar, puix que la Mesa s'encarregarà de distribuir-los als diversos Consellers.

El Sr. CASABÓ: ...doncs bé, es tracta del Repartiment General d'Utilitats a la vila de Montblanc.

Recordo que quan es discutia la nova Llei que hem aprovat, creant les Comissions arbitrals per a resoldre els conflictes sorgits en alguns pobles, es va parlar de Montblanc, i jo he de confessar que no coneixia cap antecedent del que ha esdevingut després.

Sembla que a Montblanc el Repartiment ha estat fet, potser, una mica capciosament.

El Sr. GALÉS: A la V. S. l'han informat malament.

El Sr. CASABÓ: Permeti'm el senyor Galés, i quan m'hagi escoltat, podrà contestar amb més coneixement de causa i sabrà si tinc o no raó.

En el Repartiment General d'Utilitats de Montblanc hi ha uns amics nostres que no han estat d'acord amb les quotes que els han estat assignades, i no estant-hi d'acord, aquests senyors presentaren els recursos d'acord amb la Llei, i com que no es pot recórrer en matèria tributària sense pagar, varen fer més que formular el recurs: varen ingressar les quotes més el 25 per 100 reglamentari a la Delegació de Finances de Tarragona. La Delegació de Finances de Tarragona va oficialar l'Ajuntament de Montblanc, notificant-li que aquells determinats senyors havien ja, a la vegada que presentat els recursos, fet l'ingrés de les quotes corresponents, i que en conseqüència, d'acord amb l'Estatut de recaptació, es podia i es devia deturar el procediment d'apremi, el procediment executiu, que ja havia iniciat l'agència executiva contra aquells senyors.

Doncs bé; a Montblanc hi ha d'Alcalde un company nostre que no tinc ara ocasió de veure en aquests bancs, i que sembla que té una noció quelcom diferent de la que jo tinc respecte de la immunitat parlamentària, perquè el senyor Folc i Folc, Diputat per Tarragona i Alcalde de Montblanc, creu que la immunitat parlamentària ha de servir perquè hom pugui fer allò que hom vulgui, com si no hi haguessin Lleis i no hi haguessin disposicions legals a les quals atendre's.

El Sr. FARRERES I DURAN: El senyor Folch no creu això!

El Sr. CASABÓ: Permeti, senyor Farreres; el fet és el següent: Malgrat l'ofici de la Delegació de Finances que havia de portar la suspensió del procediment executiu, el senyor Folc i Folc en persona anà a casa d'un dels deutors, acompanyat de l'agent executiu i va entrar a la casa per tal de travar l'embargament, quan es sabia en virtut del recurs pendent, que això no podia fer-se.

Sé que els Tribunals de Justícia actuaran probablement en aquest assumpte, però sé també que el senyor Folc i Folc diu per tot arreu que a ell, el que actuen els Tribunals de Justícia no el neguiteja ni poc ni gens...

El Sr. FARRERES I DURAN: Tampoc ho diu això.

El Sr. CASABÓ: ...perquè com que és Diputat i està salvaguardat per la immunitat parlamentària, no li passarà res.

Un senyor DIPUTAT de la Majoria: Seria convenient que aquestes manifestacions les fessin quan l'alludit estés present a la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Em permeto observar que aquestes al·lusions es surten del terreny del prec i de l'exposició dels fets. Altrament, podrien semblar ofensives per algun senyor Diputat i la Presidència ha de tenir molta cura en què així no sigui.

El Sr. CASABÓ: Agraeixo les manifestacions que fa la Presidència i espero que en les ofenses que poguessin haver-hi entre els uns i els altres, observarà sempre el mateix nivell d'equanimitat.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no les tolerarà mai en cap sentit.

El Sr. CASABÓ: El fet és que el senyor Folc i Folc ha assistit personalment a un acte de treballament d'embarg quan hi havia consignada no solament la quota, sinó el 25 per 100 a la Delegació de Finances, i això no pot ésser i jo he de pregar — i aquesta és la conclusió del meu prec al senyor Conseller de Finances —, que fent ús de l'autorització i de les facultats que li han estat atorgades pel Parlament amb la Llei votada, procuri intervenir i fer quelcom per tal que aquestes situacions — diguem-ne anormals — que es produeixen a la vila de Montblanc, cessin. I des d'ara li puc dir que la banda dels que a mi em vinguin a contar fets i casos, jo hauré de fer tot allò que sigui possible perquè aquests estats passionals cessin i la pau regni en totes les viles i pobles de la nostra terra.

El Sr. PRESIDENT: ¿Ha finit els seus precés el senyor Casabó?

El Sr. CASABÓ: Havia d'adreçar-ne un altre al senyor Dencàs, però faré el prec un altre dia.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER de Finances: He d'agrair al senyor Casabó, tant per tot el transcurs del prec que ha fet i, sobretot, per la invocació final de la defensa, primer indirecta i després directa, de la Llei o del Projecte de Llei que nosaltres varem presentar aquí per a resoldre tots aquests conflictes referents al Repartiment d'Utilitats; de manera que a mi m'ha de plaure d'una manera extraordinària que després d'haver estat combatut aquest Projecte de Llei pels senyors de la Minoria de la V. S., el senyor Casabó hagi vingut a explicar una de les causes dels conflictes, hagi vingut a mostrar davant de la Cambra el que representaven en la vida local de pertorbació aquestes dissensions interiors als pobles, i al mateix temps hagi vingut a acabar el seu prec fent una invocació en aquest sentit de pau, de pacificació, de tolerància: dintre dels Municipis, que era — jo ho vaig dir totes les vegades que vaig intervenir — el propòsit que guiava el Govern quan va presentar aquest Projecte de Llei sobre el Repartiment d'Utilitats.

Respecte al cas concret de Montblanc, si el senyor Casabó fa poc que el coneixia, en canvi el que ara parla fa temps que n'està assabentat, i potser pel curt espai de temps que fa que el senyor Casabó coneix aquest assumpte, ha passat quelcom d'aquells defectes d'informació que ell, en el seu prec anterior, imputava a un altre Diputat. Ha pogut creure, potser tenint una font d'informació parcial, d'un sol costat i ràpida, tot el que des d'aquest costat se li hagi dit. En l'exposició que li han fet dels fets de Montblanc, hi ha un fet que hem de considerar nosaltres bàsic i que no és exactament en la forma que el senyor Casabó l'ha indicat. Aquest fet és que els recursos efectivament es van presentar a aquest Repartiment d'Utilitats, però es van presentar un temps llarg fora de termini i després de presentar-se fora de termini, encara en el període extraordinari, per a veure si es podia anar a resoldre aquest assumpte en una fórmula de concòrdia, es va fer aquest segon ajornament, de manera que hi ha un ajornament fora de termini i després un nou ajornament perquè es pogués tenir en compte per a presentar aquells recursos, la qual cosa, per tant, fa que aquesta base jurídica tan ferma que volia ex-

posar el senyor Casabó cau absolutament i completament per la seva base.

Després hi ha un altre cas, i és un d'aquells que podríem dir-ne l'intent de supervivència d'aquells caciquismes de caràcter local que tots, vosaltres i nosaltres, hauríem de fer tot el que poguéssim perquè anés cada vegada desbarrelant-se més. Jo no parlo de la importància que pugui tenir la gesta de què un o pocs s'oposin amb els seus recursos a un Repartiment d'Utilitats; però he de dir al senyor Casabó que quan aquesta resistència agafa l'amplitud que ha agafat a Montblanc, aleshores arriba a constituir un veritable conflicte, una vertadera pertorbació del poble, perquè ens trobem nosaltres — i així jo ho exposava al Delegat d'Hisenda de l'exprovíncia (província actualment a aquests efectes) de Tarragona, quan parlàvem d'aquest assumpte, que aleshores ja no es tracta d'un cas d'uns quants recursos presentats, sinó d'un cas de caràcter general i que arriba a poder motivar aquest conflicte d'ordre públic i, per tant, cal veure'l amb un abast més general, perquè no pot ésser que un Municipi de Catalunya, per una sèrie de procediments fonamentats en aquell manament que jo havia dit abans, tingui pertorbada la vida municipal, no pugui desenrotllar totes les seves finances i arribi un moment en què es deturi completament la vida d'aquest Municipi.

Jo pregaria al senyor Casabó que s'informés detingudament de l'assumpte i aleshores veuria com passant i salvant algunes possibilitats que hi pugui haver d'ajustament legal en els extrems assenyalats, de totes maneres hi ha un conflicte de major envergadura, que és aquest conflicte de pertorbar, de defenir d'una manera absoluta la vida local d'una població que és una cosa que cal fer tots els possibles perquè no passi.

No he de recollir aquí les imputacions que ha fet el senyor Casabó al senyor Folc. El senyor Folc, si ell ho cregués oportú, en el moment que fos, ho recolliria; jo diré, de totes les maneres, que el senyor Casabó — encara que ja ho ha dit incidentalment al començament — s'ha oblidat al final d'una cosa, i és la doble personalitat del senyor Folc. El senyor Folc, al mateix temps — ho ha reconegut així i ho ha dit el senyor Casabó — que és un Diputat al Parlament de Catalunya, és Alcalde de Montblanc; de manera, que totes aquestes gestions que retreia el senyor Casabó i que hi volia donar una relació amb la investidura de Diputat del senyor Folc.

El Sr. CASABÓ: Ja ho he dit.

El Sr. CONSELLER de Finances: ...aleshores estan fetes exclusivament no pensant en una immunitat parlamentària, en un sentit de Diputat, sinó purament i exclusiva en el seu concepte d'Alcalde de Montblanc i que, per tant, ell té el deure de fer el que calgui, el que ell cregui que és un deure haver de realitzar en el Municipi que ell regeix. I res més.

Per la nostra part, en presentar el Projecte de Llei del Repartiment d'Utilitats, varem dir aquí que ho fèiem amb un propòsit de concòrdia. Aquesta invocació final que feia el senyor Casabó, estaré sempre disposat a atendre-la. Jo sempre quan he parlat d'aquest assumpte, tan quan n'he parlat amb el Delegat de Finances de Tarragona com amb els meus amics, mai ho he fet en altre sentit

que en el de trobar una solució de concòrdia. Ara bé, aquesta solució de concòrdia, com tot el que sigui concòrdia, no pot ésser pas feta sols d'un costat : perquè hi hagi conciliació és necessari que hi hagi desig de les dues bandes ; però no pot constituir una solució de concòrdia el mantenir pertorbada i detinguda la vida financera del Municipi de Montblanc.

El Sr. CASABÓ : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Casabó, per a rectificar.

El Sr. CASABÓ : Breus paraules per a rectificar. En primer terme, vull contestar al senyor Conseller Primer, dient-li que no he vist ben bé què tenia a veure amb el prec que jo formulava, amb la nostra posició en discutir-se aquesta Llei de Comissions arbitrals pel Repartiment d'Utilitats ; nosaltres, podrem en qualsevol moment combatre aquí el que entenguem que s'hagi de combatre, però que el que mai farem és que quan una Llei hagi estat aprovada pel Parlament, diguem o defensem algun cas en què aquesta Llei no es compleixi, perquè les Lleis aprovades pel Parlament de Catalunya són Lleis per a tots els catalans i han de complir-se, i és natural que invoquem nosaltres aquestes Lleis, tant si les hem combatudes o no, si aquestes Lleis se les ha volgut donar Catalunya en ús de la seva sobirania.

Això, primerament. En quant a allò altre, li diré que no deuen ésser tan errades les meves manifestacions quan hi ha una acta notarial on precisament consten d'una manera ben exacta els fets que jo reputo que excedeixen una mica de l'esfera de les atribucions civils.

El Sr. CONSELLER de Finances : Assabentis la V. S. de la data dels recursos.

El Sr. CASABÓ : La data dels recursos és una altra cosa.

El Sr. CONSELLER de Finances : És fonamental.

El Sr. CASABÓ : L'Alcalde de Montblanc i Diputat — que ho he dit concretament, no me n'he amagat — va entrar dintre d'una casa a procedir a un embarg quan no podia fer-ho. Està provat per una acta notarial. I en el que fa referència a la data dels recursos he de dir que en tot cas seria el Delegat de Finances de Tarragona qui no havia d'acceptar els recursos si eren fora de la data reglamentària ; però si els ha acceptat, aquests recursos estan convalidats perquè ningú es pugui produir en la forma que s'ha produït l'Alcalde de Montblanc solament pel desig de molestar uns ciutadans, ni pugui fer-se travar un embarg, ni emportar-se'n sacs de farina, o uns objectes d'impremta, o unes coses de la casa d'uns ciutadans dignes. (*Molt bé, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. GALÉS : Havien organitzat una resistència legal !

El Sr. CASABÓ : El que s'ha organitzat és un repartiment ilegal ; i ha succeït, senyor Conseller Primer — que no sé si és una desgràcia per a Catalunya —, que els elements que es diuen més nous i volen precisament portar més renovació a tots els aires de la nostra política, han de copiar precisament els mateixos procediments i els mateixos sistemes denigrants del caciquisme més vil

que abans havia imperat en aquelles comarques. (*Rumors. Protestes en la Majoria. El senyor President demana ordre, a tocs de campaneta.*)

El Sr. ANDREU : Els aires de Montblanc són els més corromputs de tota la província !

(*Diversos senyors Diputats pronuncien paraules que la confusió no fa entendre res. Alguns senyors Diputats de la Majoria increpen al senyor Casabó.*)

El Sr. PRESIDENT : (*S'esforça en calmar, amb la campaneta els ànims*) : Jo prego al senyor Casabó que es limiti a formular el prec.

El Sr. ANDREU : Cregui que aquests senyors no es mereixen la defensa que els hi està fent ! (*Prossegueixen els rumors i les frases soltes.*)

El Sr. PRESIDENT (*Toca enèrgicament la campaneta*) : Senyors Diputats, ordre !

El Sr. ESPANYA (*S'adreça al senyor Casabó*) : No us engresqueu !

El Sr. CASABÓ : No m'engresco, senyor Espanya. He alludit únicament als meus antics correligionaris que ara formen part de l'Esquerra. (*Rumors.*) El senyor Conseller Primer ja veu que jo no vull una defensa calurosa ; al contrari, he ofert recomanar a tots el màxim de pau en aquest assumpte ; aquesta ha d'ésser la meua línia de conducta ; però que hagi de callar quan es produeixen fets com aquests, no s'ho pensin els senyors de la Majoria, perquè jo aquesta vegada, com totes, en ús d'un perfecte dret, estic disposat a posar-ho en coneixement de la Cambra. (*Aprovació de la Minoria de Lliga Catalana i rumors en la Majoria.*)

El Sr. CONSELLER de Finances : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances : En realitat, jo no hauria de contestar el que ha dit el senyor Casabó, perquè a mi em sembla, potser sigui pretensió, que tota la meua contestació resta en peu, i si hi ha alguna cosa que pogués demostrar-m'ho encara més, seria l'exaltació que en la seva resposta ha posat el senyor Casabó, contrastant amb el to de la primera pregunta que havia fet i amb el to de la meua contestació. Ell ha convertit la seva rectificació, en un míting, en parlar d'aquests successos, la qual cosa a mi em fa creure que quan ha hagut de cercar les paraules fortes, és que els meus arguments tenien prou pes perquè ell no pogués refutar-los.

El Sr. CASABÓ : No ; el que m'ho fa creure és la V. S. emprant aquesta arma. L'exaltació és natural.

El Sr. CONSELLER de Finances : Respecte els punts que ha dit, ell ha relliscat per damunt de l'assumpte que per a mi és cabdal, del retard en la presentació dels recursos, dient que això era una cosa en la qual no havia de posar-m'hi, perquè pertanyia al Delegat de Tarragona. Si no venim a jutjar això des d'un punt de vista superior, des d'un punt de vista moral, ¿per què em fa el prec el senyor Casabó, si és una cosa que està dins de la competència del Delegat de Finances de Tarragona ? Si és una cosa que allí es porta, ¿per què ve el senyor Casabó a portar-la

aquí? ¿Es que vol treure-la del seu carril limitat de la cosa legal i agafar-la amb un aire de major amplitud? Si és així, no té cap raó el fet de dir-me que el recurs té poca importància, perquè el fet d'haver-lo acceptat el Delegat de Tarragona ja eximeix...

(Diversos senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana interrompen a l'orador, i altres senyors Diputats de la Majoria contesten les interrupcions.)

El Sr. PRESIDENT: Ordre, senyors Diputats. *(El senyor President s'adreça ara, a la Minoria de Lliga Catalana.)* Tinguin en compte que era un prec individual del senyor Casabó.

El Sr. CONSELLER de Finances: És igual, és igual. Com que també han interromput al meu contraopinant senyor Casabó, així resta establert aquell equilibri de les ofenses, que no han estat tals en aquest cas.

El Sr. ESPANYA: Es la joventut del senyor Casabó.

El Sr. CASABÓ: Era! *(Rialles.)*

El Sr. CONSELLER de Finances: Per acabar, he de rectificar dos punts. El senyor Casabó deia que tota l'actuació del senyor Alcalde de Montblanc és — ho he anotat literalment — pel desig de molestar a uns ciutadans, pel sol desig de molestar a uns ciutadans, i he de dir al senyor Casabó que és empititir d'una manera extraordinària aquesta qüestió. Jo li asseguro i li prego que vagi a informar-se ben detingudament que el què hi ha és la detenció absoluta de la vida local del poble de Montblanc. En aquest cas, la defensa de la vida del Municipi, perquè les seves finances no quedin detingudes, mai pot tenir aquest abast limitat que venia a dir el senyor Casabó, que sigui la molèstia volguda i voluntària d'uns ciutadans.

Finalment, per a acabar amb aquelles frases de míting, parlava el senyor Casabó de caciquisme; deia que anava a imperar un caciquisme. Jo li he de dir que, en aquest cas, com en tants altres casos de Repartiments d'Utilitats, són casos tristíssims en els quals hi ha la supervivència d'un caciquisme que s'arrapa. Si no hi hagués persones en alguns pobles que es creuen que encara han de tenir la força incontrolada que els hi permet de minar les consciències dels pobles, aquests successos, com el de Montblanc i altres poblacions, no s'esdevindrien. De manera que, en realitat, de caciquisme n'hi ha i es procura desarrelar-lo dels pobles; però els qui menys poden fer acusacions de caciquisme, sinó tot el contrari, són els representants de Lliga Catalana. *(Rumors de protesta en els bancs de la Minoria de Lliga Catalana. Aprovació en la Majoria.)*

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal de Catalunya) referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Estem en la discussió de l'art. 18.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: Senyors Diputats: Havia demanat la paraula per a dir als senyors Serra i Moret i Duran i Ventosa que els seus arguments no portaren al meu ànim el convenciment, perquè acceptéssim el vot particular que havia presentat el senyor Serra i Moret, constituït per l'article tal com estava redactat en el Projecte de la Comissió.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. ESPANYA: I és per les consideracions següents: Els senyors Serra i Moret i Duran i Ventosa, abundant en les mateixes teories, ens feien present la necessitat i la conveniència de què acceptéssim un President d'assemblea en els Ajuntaments que es governessin per mitjà del sistema de Comissió de Govern introduït en la Llei Municipal. Nosaltres, la major part dels Diputats que formem part de la Comissió, creguérem que havíem d'acceptar l'esmena del senyor Tauler perquè era la que coincidia amb el nostre pensament, que també era el pensament del Govern des del moment en què el Govern, en el seu Projecte, no havia pas presentat o fet aquella innovació del President de l'assemblea, perquè no hi havia que en els Ajuntaments enfront del Batlle hi hagués un President de l'assemblea. Nosaltres creiem que cal simplificar la vida municipal i que aquell President de l'assemblea o seria una figura decorativa a les ordres de l'Alcalde o podria ésser un perill enfront de l'Alcalde per a pertorbar la vida municipal. Es per això que nosaltres ens inclinàvem a acceptar únicament el Batlle com a President de l'assemblea, molt més quan l'Ajuntament té la facultat sobirana de destituir l'Alcalde sempre que no li mereixi confiança. Si el President de l'assemblea — únic argument que feien els senyors Serra i Moret i Duran i Ventosa — era la garantia de la imparcialitat de la Presidència i per això creien que enfront del Govern municipal hi havia d'haver un President de l'assemblea, des del moment que la sobirania de l'assemblea està acceptada i reconeguda en el Projecte presentat per la Comissió en quan a què pugui destituir aquell President o aquell Batlle i els podrà destituir sempre que no s'ajustin a totes les regles d'equitat i d'imparcialitat que deu portar a la Presidència, creiem que és absolutament innecessària la innovació de la Presidència de l'assemblea.

Però és que, a més, i anem a la vida real i pràctica, ens trobem que és ridícol que en assemblees municipals de poca gent com serien les dels Municipis tal com estan estatuits en el Projecte de Llei, composta de dotze, de setze, de divuit, de vint-i-quatre, de quaranta Consellers com a l'Ajuntament de Barcelona, creiem que seria ridícol que hi hagués un President d'assemblea. Perquè anem per parts; nosaltres ens trobem els Ajuntaments que tenen avui dotze Regidors dels quals han de formar part de la Comissió de Govern, quatre, ultra el Batlle, cinc i el President de l'assemblea, sis; ens trobem l'assemblea composta per sis, però, com tots sabem, i en tenim aquí un exemple, que moltes vegades hi ha dues terces parts dels Diputats, i de vegades només la meitat, perquè n'hi han de malalts, d'altres que estan pels passadissos, d'altres que estan a les Comissions treballant i que no poden pas fer sempre acte de

presència, ens trobaríem que el President de l'assemblea presidiria una massa considerable de quatre Regidors. I per això volem un President d'assemblea? I en el cas màxim, en el cas de setze, igual; en el cas de divuit, igual. Nosaltres no creiem en la conveniència d'aquesta Presidència de l'assemblea, per presidir les sessions municipals precisament. Igualment ho veiem en la vida de les societats anònimes, en les quals una mateixa persona presideix el Consell d'administració de la Societat anònima i presideix igualment la Junta general d'associats. El mateix succeeix amb els Col·legis d'Advocats, de metges, sindicats agrícoles, mutualitats, en els quals el qui presideix la Junta de Govern presideix les Junes generals que no són precisament de dotze, ni de catorze, ni de setze persones, sinó de centes, i no s'ha vist mai la necessitat de què canviï la presidència aquesta per una altra presidència. L'argument que ens fa el senyor Duran i Ventosa era el que passaria en el cas de què hi hagués un vot de censura contra el Batlle: Què passaria? Doncs que el Batlle hauria d'abandonar la Presidència i seria substituït per una altra persona. Naturalment, jo li he de tornar l'argument a l'inrevés: ¿Què passaria si el President de l'assemblea fós objecte d'un vot de censura? Resultaria que s'hauria de nomenar un Vice-president, i com que en el Projecte de Llei no hi és, ens trobaríem en el mateix inconvenient del cas exposat pel senyor Duran i Ventosa. L'Ajuntament, en qualsevol cas, sempre nomenaria el seu President automàticament, tal com ho mana la Llei, que seria el Regidor que succeeixi en la categoria del càrrec a l'Alcalde i així successivament, fins a arribar a un Regidor que no sigui objecte de vot de censura. De manera que sota aquest punt de vista no hi ha cap argument de cap classe, precisament per a fer creure — com volia el senyor Duran i Ventosa — que serà necessària la institució de President de l'assemblea.

El senyor Serra i Moret ens deia que com el Projecte de Llei presentat per la Comissió té un article que diu que pot ésser elegit Batlle una persona que no sigui de l'Ajuntament, en aquest cas potser era més convenient que mai que hi hagués un President d'assemblea. Però jo li dic al senyor Serra i Moret, i per absència d'ell al nostre estimat amic senyor Ruiz i Ponseti que ha demanat la paraula, que al fi i al cap el Batlle, en aquest cas, mereix la confiança de l'Ajuntament, i així com l'Ajuntament ha tingut facultat per a nomenar-lo, té facultat per a destituir-lo, i ens trobem en les mateixes circumstàncies d'un Batlle que sigui elegit del si de la corporació, o sigui que si no es comporta degudament, amb tota la imparcialitat necessària, en presidir les sessions de l'Ajuntament, pot ésser remogut del seu càrrec, i per consegüent aquest fet de poder ésser remogut del seu càrrec és el que l'obligarà precisament a guardar tota la imparcialitat necessària per a presidir les assemblees municipals.

A darrera hora el senyor Duran i Ventosa ens feia una suggerència i ens donava la raó en part, perquè deia que arribava a comprendre els escrúpols nostres de què en assemblees petites, no volguéssim acceptar un President d'assemblea. ¿Per què no l'accepteu per a l'Ajuntament de Barcelona, ja que segons el Projecte de Llei tindrà quaranta Regidors i ja és un nombre suficient potser de Regidors que significa que es tracta d'una assemblea d'importan-

cia, que potser obligui a haver de posar-hi un President per a dirigir les sessions municipals? Aquest era l'argument del senyor Duran i Ventosa, i jo li he de dir que així i tot crec que és innecessari, perquè el fet d'un President d'assemblea suposa sempre la necessitat de què aquell President estigui rodejat de tots aquells atributs que són inherents al càrrec. Ja ho sap el senyor Duran i Ventosa, i ell mateix deia: ¿és que veieu el perill d'un automòbil més, d'un despatx, d'una pila de despeses? Sí, senyor Duran i Ventosa; nosaltres hi veiem el perill de tot això i nosaltres creiem que la vida municipal s'ha de portar amb tota austeritat i que hem de fer el necessari en la nova Llei Municipal per a no introduir innovacions que puguin suposar precisament despeses supèrflues i inútils, i nosaltres creiem que aquesta despesa és absolutament innecessària i inútil.

Si nosaltres, en la Llei Municipal, hem dit que els càrrecs de la Comissió de Govern han d'ésser retribuïts, si seguíssim el mateix sistema, el President de l'assemblea hauria d'ésser retribuït i si no és retribuït resulta que només podran anar-hi els rics i, per consegüent, els pobres no podran ésser Presidents d'assemblea, i no volem aquesta disparitat entre pobres i rics. Creiem que en una democràcia, el mateix els pobres que els rics han d'ocupar els càrrecs amb igualtat de condicions i, per consegüent, que de President d'assemblea a la ciutat de Barcelona, no pugués ésser-ho més que una persona d'una posició determinada, és el que no ens plauria.

Es precisament per tots aquests motius, senyor Duran i Ventosa, que jo m'oposo, en nom dels companys de Comissió, que opinen igualment que jo, i en nom de la Majoria d'Esquerra Republicana que seu en aquests escons; que jo m'oposo a l'acceptació d'aquest vot particular presentat pel senyor Serra i Moret i acceptat pel senyor Duran i Ventosa, i per això mantenim l'esmena del senyor Tauler. Es a dir, que l'article que estem discutint, que és el 18, resti redactat de conformitat amb l'acceptació de l'esmena del senyor Tauler, sense President d'assemblea, amb el Batlle i tots els altres Consellers Regidors, segons la gerarquia establerta en el Projecte presentat.

(*Entra a la Cambra el senyor Conseller de Governació.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Hi ha hagut una tal absència d'argumentació en les paraules que ens acaba de dirigir el senyor Espanya, que jo m'atreveixo a dir que no ha destruït en absolut cap dels arguments que ahir varen donar el senyor Duran i Ventosa i el nostre company senyor Serra i Moret. Els arguments de caràcter doctrinal que tant l'un com l'altre adduïen per a demostrar la necessitat absoluta de què en un règim de Govern per comissió hi hagi un President neutral que dirigeixi els debats de l'assemblea general del Municipi, resten tots en peu.

El senyor Espanya ha fet aquí uns lleugers comentaris defensant la doctrina tradicional, defensant que continuï la corruptela...

El Sr. ESPANYA: No hi ha corruptela.

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...actual de què els Batlles siguin els únics rectors de la vida municipal, i que ultra ésser Presidents de la Comis-

sió de Govern, amb la qual cosa assumeixen totes les funcions executives dels Municipis, tinguin també a la seva mà el dirigir els debats de l'assemblea general; és a dir, retallar les discussions de les coses que convinguin al seu interès particular. Això varem dir nosaltres que no era més que un intent de perpetuar el caciquisme inveterat dels Batlles en els nostres Ajuntaments i per això ens hem regirat sempre en contra d'aquest sistema.

El senyor Espanya ens deia que l'argument principal a favor de la seva tesi és que l'Ajuntament serà en tot moment amo de destituir el seu Batlle, i precisament per a no portar les coses a aquesta situació tràgica, per a no fer que tota petita discrepància respecte a la marxa dels debats, hagi d'acabar amb un vot de censura al Batlle, per a fer que la vida municipal es desenvolupi d'una manera normal i lògica, és pel que nosaltres volem un President d'assemblea, un veritable àrbitre en les discussions entre l'assemblea municipal i el Consell de Govern o la Comissió de Govern.

No he sabut veure en cap dels arguments que ha adduït el senyor Espanya, cap raó en contra d'aquest President d'assemblea que nosaltres demanem.

(Entra a la Cambra el senyor Conseller de Cultura.)

La única raó que ha adduït en el cas de l'Ajuntament de Barcelona, és que aquest President d'assemblea representaria un automòbil més i un despatx més: jo us he de manifestar que si coneguéssiu la xifra enorme que gasta mensualment l'Ajuntament de Barcelona en automòbils per als seus Regidors...

El Sr. ESPANYA: D'això ens queixem.

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...veurieu que un viatge cada mes d'automòbil, que és el màxim de despesa que pot representar l'assistència del President a l'assemblea mensual de l'Ajuntament, no té absolutament cap importància per a la vida municipal. Aquesta despesa és absolutament il·lusòria, i a més aquesta despesa no té cap raó d'existir, perquè nosaltres en aquest Projecte de Llei hem demanat i hem aconseguit ja, dintre de la Comissió, que els càrrecs de govern siguin forçosament retribuïts. Per càrrecs de govern s'entenen els elements que formen la Comissió de Govern, però els Regidors que formen l'assemblea general, no són retribuïts de cap de les maneres, i el President de l'assemblea fóra un de tants Regidors que no té altre deure respecte a l'Ajuntament que el d'assistir a les assemblees generals. Per consegüent, aquesta retribució o aquest automòbil fixe no tindria cap raó d'existir.

Quant a aquell argument que feia el senyor Espanya de què considera ridícol que una assemblea de dotze persones hagi de tenir President, jo li diré que trobo arxi-ridícol que es reunixin dotze persones sense President.

El Sr. ESPANYA: Ja en serà el Batlle.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Jo crec que tota assemblea de tres persones per amunt és precís que hi hagi una autoritat superior que dirigeixi els debats i, per consegüent, ha d'haver-hi un President. Vosaltres voleu que sigui el mateix Direc-

tor del poder executiu, i nosaltres volem que sigui un àrbitre neutral. Aquesta és la diferència. Que nosaltres tirem contra el caciquisme dels Batlles, i vosaltres els voleu perpetuar.

El Sr. ESPANYA: Però voleu un altre caciquisme.

El Sr. DURAN I VENTOSA: El President, cacic? (*Rumors.*)

El Sr. ESPANYA: Ja ho crec, ¿per què no?

El Sr. RUIZ I PONSETI: L'argument que ens feia el senyor Espanya contestant al meu company senyor Serra i Moret, que feia referència a l'art. 31 d'aquesta Llei, és a dir, el cas dels Batlles externs a la vida municipal, els Batlles que no són Regidors, jo he de dir que amb les seves paraules no ha destruït de cap manera la meua opinió, perquè el fet que aquest Batlle no Regidor, pugui en tot moment ésser destituït per l'assemblea municipal, no vol dir que ens haguem de veure en el cas dintre dels Municipis, d'acceptar com a President de l'assemblea un home que no compti amb el vot popular. Jo he acceptat, àdhuc he defensat, que pugui ésser Batlle d'un Ajuntament un home que no sigui Regidor, un home al qual es reconeguin qualitats administratives, directives especials, per a posar-lo al davant de l'Administració municipal; però, de posar-lo al davant de l'Administració municipal, a posar-lo de Director de l'assemblea, a President de l'assemblea, hi ha una diferència enorme. Una cosa és fer de Gerent del Municipi, i una altra és fer de President de l'assemblea. Nosaltres creiem que el President de l'assemblea és indispensable que sigui un home consagrat pel vot popular.

Finalment, i per acabar, perquè crec que aquest assumpte no necessita gaire cosa més que una votació per acabar-lo, he de fer una proposició, adreçada d'una manera especial al Govern. Estem discutint un assumpte que no té res de doctrinari ni res de polític. És exclusivament un assumpte de sentit comú. Jo diria que a un costat s'hi posaran — en el costat del sentit comú, naturalment — aquells que vegin la incompatibilitat entre el Batlle i el President de l'Assemblea, i a l'altre costat s'hi posaran aquells que no vegin aquesta incompatibilitat. Jo demanaria d'una manera especial al Govern, donat el tràmit anormal que ha seguit aquest assumpte, després d'aquest afer haver estat aprovat d'una manera unànime per la Comissió, i després que exclusivament la tossuderia del senyor Espanya ha aconseguit fer tornar enrera el vot unànime de la Comissió; jo demanaria que considerant que és un assumpte que no és polític, que és un assumpte purament d'organització d'assemblees d'Estatut municipal, demanaria que deixés en absoluta llibertat als Diputats de Majoria perquè votés cada u segons el seu sentiment, perquè nosaltres estem convençuts que fent recompte de vots dintre d'aquesta Cambra, d'una manera desapassionada, guanyaria el sentit comú.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per a permetre'm una suggerència que no se'm va ocórrer: a

la Comissió, des del moment que quan es va discutir en el si de la mateixa aquest punt concret, hi hagué unanimitat entre tots els elements per acceptar el President de l'Assemblea Municipal. Però com que en el meu ànim pesen més els arguments que s'han donat en pro del vot particular, que no pas els que ha donat el nostre distingit amic senyor Espanya, la suggerència a fer és la següent, que em penso que fracassarà, però em crec que compleixo un deure, més que exercir un dret, en fer-la. No caldrà automòbil, ni caldrà despatx, ni caldrà cort d'honor del President de l'Assemblea, si es modifica l'esmena en el sentit que en cada ple, el ple l'elegeixi. És aquesta la modificació que es podria fer, i que exposo a la consideració de la Cambra.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Solament per a contestar la indicació concreta que feia el senyor Ruiz i Ponseti quan es dirigia al Govern.

Ell indicava que aquest assumpte no tenia caràcter polític ni doctrinal. Efectivament, és així; pel mateix que no té caràcter polític ni doctrinal, no és el Govern el qui ha de dir-hi la seva paraula, ni mai ha fet qüestió tancada sobre aquest particular. És més; en el Projecte del Govern no hi figurava i aquesta fou una addició portada per la Comissió, de manera que la que s'ha pronunciat sobre aquesta matèria ha estat la Majoria, i és aquesta, per tant, a la que escau el determinar la seva situació sobre aquest particular i resoldre referent a aquest cas.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: Jo lamento que el senyor Ruiz i Ponseti personifiqui en mi el criteri que jo sigui el que m'oposi, precisament, a l'acceptació de l'esmena. Jo voldria donar, per la meua part, tota mena de facilitats, però jo he de dir al senyor Ruiz i Ponseti que són la majoria dels meus companys els qui s'oposen en absolut a l'acceptació d'aquesta esmena.

Ara bé; si es modificués en el sentit que han dit el senyor Simó i Bofarull o el senyor Duran i Ventosa, en el sentit que a l'Ajuntament de Barcelona se li deixés la facultat potestativa de poder-se nomenar el President, i a més, que això no signifiqués despeses de cap naturalesa en quant al càrrec, jo crec si el senyor Tauler no hi posés inconvenient, que és ell qui ha presentat l'esmena, per la meua part, i crec que amb això interpreto els altres companys de la Majoria... (*Rumors i rialles en la Minoria de Lliga Catalana.*) Dic això perquè és una esmena que ha presentat el senyor Tauler i nosaltres hem acceptat; de manera que m'estranya la rialla del senyor Tries de Bes. No sé a què ve aquesta rialla burleta del senyor Tries de Bes, des del moment que nosaltres estem parlant seriosament aquí, i no val la pena de posar-se d'aquesta manera.

El Sr. TRIES DE BES: No s'exalti; ja sabem què és el protocol.

El Sr. ESPANYA: De manera que si el senyor Tauler, que és el que ha presentat l'esmena, la modificués en aquest sentit, o sigui que l'Ajuntament de Barcelona tingués la facultat de poder-se nomenar un President d'assemblea, no hi hauria cap inconvenient, sempre que el President d'assemblea no signifiqués per a l'Ajuntament de Barcelona despeses de cap naturalesa.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Senyors Diputats: Efectivament, sembla que aquesta esmena és la que ha provocat el debat d'avui i el debat que es va suspendre en la darrera sessió. En nom propi i també en el dels altres companys signants d'aquesta esmena, no tenim cap mena d'inconvenient en acceptar la suggerència feta per diversos companys dintre del si de la Comissió, i també feta aquí en aquest moment pel senyor Espanya. Nosaltres mantenim, sí, el principi de la supressió de la Presidència de l'assemblea per tota classe de Municipis, però atenent a allò que aquí s'ha dit, i atenent, sobretot, que tractant-se d'un Municipi com el de Barcelona que té un caràcter podríem dir gairebé de Parlament en petit, pel seu volum, per l'abast dels assumptes, per l'atenció que se li presta, per l'opinió pública i pel nombre de Regidors, cas excepcional aquí, no tenim inconvenient en fer l'excepció que respecte de l'Ajuntament de Barcelona pugui aquest nomenar-se President de l'assemblea, sense que aquest càrrec pressuposi despesa de cap espècie. En aquest sentit, jo crec que ja està acceptat per endavant el que ha manifestat el meu amic Espanya, i desitjaria també que mereixés també l'aquiescència de tots els grups de la Cambra.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Ens trobem davant de dues posicions contradictòries. Una, la del senyor Simó i Bofarull, és molt més àmplia que la del senyor Duran i Ventosa, recollida pel senyor Tauler. És lògic que nosaltres ens acollim a la proposició més àmplia, a la del senyor Simó i Bofarull, que mereix en absolut tota la nostra simpatia; i àdhuc vui dir que considero més adequada aquesta solució que la que venia primitivament en el dictamen. Jo lamento especialment, que el senyor Simó no estigués en la sessió en què es redactà aquest article, perquè és possible que aquesta suggerència hauria resolt totes les dificultats. Precisament el fet que nosaltres volem defensar, que és anar contra l'autoritat incommovible del Batlle, i no pas per oposar-hi una altra autoritat incommovible, es veu recolzada excel·lentment per aquesta proposició del senyor Simó i Bofarull en el sentit de què n'hi ha prou amb un President absolutament ocasional, un President tan efímer, que tan sols duri les hores que ha de durar cada assemblea municipal. Amb això n'hi ha prou perquè nosaltres considerem garantida la imparcialitat de les discussions. I creiem que destruint en absolut aquesta proposició els arguments que havia adduït el senyor Espanya, la Comissió no tindrà cap inconvenient en acceptar la proposició del senyor Simó i Bofarull, i aleshores podríem votar-la tots per unanimitat.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: En la sessió d'ahir el senyor Serra i Moret i el que ara té l'honor d'adreçar-vos la paraula, varen exposar àmpliament les raons de caràcter doctrinal, de caràcter polític i de caràcter pràctic a favor del nostre criteri de què s'autoritza els Ajuntaments per a poder tenir un President d'aquesta assemblea municipal. No varem tenir la sort de convèncer alguns dels Diputats de la Majoria, però tenim el convenciment ferm de què d'altres varem arribar a obtenir l'assentiment.

La discussió aquesta no pot perllongar-se indefinidament. Certament que aquest assumpte té molta importància, però no tanta perquè es pugui admetre que hagi d'obstruir la marxa del Parlament amb la discussió d'aquest Projecte de Llei.

Jo hauria preferit que la fórmula de transacció que ens ha proposat el senyor Tauler, hagués consistit en una fórmula de llibertat per a tots els Ajuntaments que estessin compostats d'un determinat nombre de Regidors o de Consellers, de setze, de vint o de vint-i-quatre, el nombre que prudencialment es considerés i, en canvi, fos obligatori per a Barcelona. L'esperit transaccional, que agraïm, del senyor Tauler i d'altres dels seus benivolguts companys, no ha volgut arribar fins aquí i nosaltres ens limitem a proposar que sigui potestatiu a l'Ajuntament de Barcelona el designar-se un President de l'assemblea municipal.

Com hem dit abans, mantinguda la nostra posició ideològica i convençuts de les mateixes raons que havíem exposat en la sessió d'ahir, per a donar un final a aquest debat, la Minoria de Lliga Catalana no té inconvenient en acceptar l'esmena proposada pel senyor Tauler; i sentim...

El Sr. COMORERA: A fóra és on es fa caciquisme! A Barcelona, ja es comprèn això.

El Sr. DURAN I VENTOSA: ...i sentim haver de dir als companys de la Minoria d'Unió Socialista i al senyor Simó i Bofarull, que les suggerències d'aquest senyor Diputat no podrien ésser acceptades per nosaltres, perquè precisament un dels motius cabdals per els quals desitgem que hi hagi un President d'assemblea municipal, és perquè hi hagi qui tingui l'obligació, en nom de l'Ajuntament, de garantir els drets de l'Ajuntament a reunir-se sempre que calgui; i amb la fórmula del senyor Simó i Bofarull ens trobem amb què no hi hauria més que una figura per a presidir la sessió una vegada que el Parlament estés reunit; però aquesta figura cabdal que ha de reunir l'Ajuntament en el moment que sigui necessari, aquesta desapareixeria i aquest poder del qual alguns senyors Diputats temen que pugui representar un nou poder caciquista, seguiria consagrat en la persona del mateix Batlle.

Per totes aquestes raons és pel que nosaltres pregaríem al senyor Simó i Bofarull, tot i agraint-li les seves suggerències, que no dubtem que estan ben inspirades, que abandoni els propòsits que persegueix amb la seva proposició i poguem votar definitivament l'esmena en la forma proposada pel senyor Tauler.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Després dels arguments que semblen cabdals en la forma que els ha exposat el senyor Duran i Ventosa, jo no puc retirar allò que he dit, perquè el senyor Duran i Ventosa ha dit l'únic argument que a mi em mancava exposar, i que degut a la calor no he exposat. (*Rialles.*) Sí; ha dit el senyor Duran i Ventosa que si en l'Ajuntament de Barcelona existeix el President de l'assemblea municipal i aquest és l'únic que garanteix la reunió de l'assemblea, si això es reserva per a l'Ajuntament de Barcelona, resultarà que no havent-hi en els altres Ajuntaments Presidents d'assemblea municipal, aquests Ajuntaments no comptaran amb cap garantia.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Però això, senyor Simó i Bofarull, no m'ho ha de dir a mi; ho ha de dir allà (*El senyor Duran senyala els escons de la Comissió.*)

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Es que aquest, senyor Duran i Ventosa, és un argument que jo li agraeixo molt. Li agraeixo molt aquesta suggerència.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: L'esmena del senyor Tauler és la que nosaltres havíem acceptat. I volem fer present al senyor Simó i Bofarull que tingui en compte que estem discutint una innovació i que val la pena de què com a innovació d'aquesta importància la mesurem i la pesem degudament; i per consegüent, val la pena de què procurem veure els resultats que això pot donar en la vida dels Municipis.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Si per cas, serà l'única innovació que farem.

El Sr. ESPANYA: Comencem per l'Ajuntament de Barcelona; perquè l'Ajuntament de Barcelona és el que majorment es pot comparar a una assemblea, perquè amb quaranta Regidors, ja sembla una assemblea.

El Sr. FRONJOSA: A l'Ajuntament de Barcelona hi cap tot!

El Sr. ESPANYA: L'Ajuntament de Barcelona és el que més s'assembla a un petit parlament i per això es pot acceptar el fet aquest de nomenar un President per a l'Ajuntament de Barcelona, precisament per la circumstància de què aquest Ajuntament és en definitiva un petit parlament. I ja que es tracta d'una innovació, comencem per acceptar l'esmena del senyor Tauler, i temps quedarà per a eixamplar-lo, per a estendre el procediment a tots els Ajuntaments de Catalunya, en la forma que defensa el senyor Simó i Bofarull, si veiem que la reforma iniciada en l'Ajuntament de Barcelona dona bon resultat.

Per això pregaríem al senyor Simó i Bofarull que abandonés les seves suggerències i acceptés la proposta del senyor Tauler. I res més.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un vot particular de la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya: Retiren aquest vot els seus signants?

El Sr. RUIZ I PONSETI: No, no el retirem; el sostenim i a l'hora de la votació demanarem que aquesta sigui nominal.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar per a explicar el vot.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Malgrat de l'acceptació que hem fet de les suggerències del senyor Tauler, si la Minoria d'Unió Socialista manté el seu vot particular, comprendran els senyors Diputats que nosaltres hem de votar primer aquest vot particular. I, dissortadament, prou sabem que perdrem la votació. Després votarem l'esmena.

(Es procedeix a la votació nominal. El vot particular és rebutjat per 36 vots contraris i 15 vots favorables, d'acord amb les següents llistes de votació :

Senyors Diputats que han dit NO :

Sr. Pi i Sunyer.
Sr. Selves.
Sr. Gassol.
Sr. Mies.
Sr. Armendarès.
Sr. Armengol.
Sr. Arnau.
Sr. Balart.
Sr. Bancells.
Sr. Barrera.
Sr. Bilbeny.
Sr. Casademunt.
Sr. Companys (J.).
Sr. Cunillera.
Sr. Dalmau.
Sr. Espanya.
Sr. Fàbrega.
Sr. Fontbernat.
Sr. Galés.
Sr. Guinart.
Sr. Magre.
Sr. Mestres.
Sr. Puig i Ferrer.
Sr. Riera.
Sr. Sellés.
Sr. Sauret.
Sr. Soler i Bru.
Sr. Tarradelles.
Sr. Tauler.
Sr. Viadiu.
Sr. Battestini.
Sr. Canturri.
Sr. Blasi.
Sr. Dencàs.
Sr. Dot.
Sr. Casanovas.

Senyors Diputats que han dit SÍ :

Sr. Simó.
Sr. Carreres.
Sr. Duran.
Sr. Romeva.
Sr. Rovira i Roure.
Sr. Sol.
Sr. Tries de Bes.
Sr. Vallès.
Sr. Ventosa.
Sr. Fronjosà.
Sr. Ruiz.
Sr. Lloret.
Sr. Martínez i Domingo.

Sr. Comorera.

Sr. Casabó.)

(A continuació i amb els vots en contra de la Minoria d'Unió Socialista, és aprovada l'esmena a l'art. 18 del dictamen, modificada pels seus signants.

L'art. 18 torna a la Comissió per a la seva redacció definitiva i per a la seva adaptació a l'article 15.

S'aproven els arts. 19 i 20 del dictamen, als quals no han estat presentats cap vot particular ni cap esmena.

L'art. 21 del dictamen és aprovat, després de retirada pels seus signants una esmena que l'hi havia estat presentada. Igualment s'esdevé en l'article 22 del dictamen.

S'aproven els arts. 23 i 24 del dictamen, als quals no han estat presentats cap vot particular ni cap esmena.)

Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 25 del dictamen :

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 25 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 25.

Quedarà suprimit el segon paràgraf.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.»

S'aprova l'art. 25, adaptat a aquesta esmena, o sigui amb la redacció següent :

«El Batlle President presideix la Comissió de Govern i la seva substitució es farà de conformitat amb l'art. 18.

En el cas de l'últim paràgraf de l'art. 18 el Batlle previ acord de la Comissió de Govern trametrà al President de l'Assemblea, amb tres dies d'anticipació l'ordre del dia de les sessions del ple, i el President haurà de convocar-los abans de les vint-i-quatre hores d'haver rebut la notificació.»

S'aprova l'art. 26 amb la redacció següent :

«El President de l'Assemblea de l'Ajuntament en ple de Barcelona, si opta per elegir-lo, dirigirà i ordenarà els debats, i tindrà vot de qualitat per a resoldre els empats. El seu mandat durarà dos anys i com tots els altres càrrecs és reelegible.

En cas de produir-se la vacant del President de l'Assemblea s'haurà de proveir a la primera sessió que celebri l'Ajuntament i en la forma establerta en l'art. 18.»

S'aprova l'art. 27 del dictamen, al qual no ha estat presentat cap vot particular ni cap esmena.

Es dona lectura a la següent esmena, presentada a l'art. 28 del dictamen :

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 28 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 28.

La paraula «Director» quedarà substituïda per «Cap».

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. —

Joan Tauler, Soler i Bru, Soler i Pla i Miquel Guinart».

S'aprova l'esmena a l'article i s'aprova aquest en la seva nova redacció, que és la següent :

«El Batlle President és el primer Magistrat del poble i el Cap de l'Administració municipal. Presideix l'Ajuntament o la Comissió de Govern, segons els casos, i és l'executor de llurs acords.

A més i en tant que la Generalitat no tingui òrgans adequats i permanents que ostentin la seva Delegació en les poblacions de Catalunya, correspondrà al Batlle President la representació, compliment i exercici d'aquestes funcions, llevat el cas de l'expressa privació que assenyala l'article 34.»

Són aprovats, sense discussió, els articles 29, 30, 31 i 32.)

El Sr. PRESIDENT: Art. 33. Hi ha una esmena.

(El senyor Secretari llegeix la següent esmena :

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 33 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Art. 33.

S'afegirà :

10. — «Fer complir les Lleis o manaments d'ordre constitucional, polític o social, que siguin de caràcter obligatori per als Ajuntaments».

Així mateix el cas quart s'afegirà «que el Batlle no podrà fer pagaments per conceptes o serveis prohibits per les Lleis de la República i de Catalunya.»

Al cas novè quedarà substituïda la xifra de 3,000 habitants per la de 10,000.

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.)

El Sr. ESPANYA: La Comissió accepta l'esmena.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: No tinc el propòsit de fer una qüestió d'aquest assumpte, perquè crec que obeeix a un desig de fer constar certa tendència política, que crec que no hi hauria necessitat que es fes constar, en la redacció d'aquesta esmena. Aquí es diu que l'Alcalde tindrà facultats per a fer complir les Lleis o manaments d'ordre constitucional, polític o social que siguin de caràcter obligatori per als Ajuntaments, i és evident que no hi ha necessitat de dir això, perquè ja se sap que han de complir-se totes les Lleis de la República i les del Parlament de Catalunya. No veig, doncs, la necessitat de què es digui això.

Per altra banda, també es diu que el Batlle no podrà fer pagaments per conceptes o serveis prohibits per les Lleis de la República o de Catalunya; i també és evident que si es tracta de coses prohibides, el Batlle no podrà fer-ho i tampoc no hi ha necessitat, per tant, que es digui que no podrà fer allò que no pot fer-se. De totes maneres, no tenim la intenció de provocar debat sobre aquest particular. El que vull fer constar és que, com que aquesta esmena su-

posa una afirmació d'una tendència política determinada, nosaltres salvarem el nostre vot.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: No hi ha tal afirmació de tendència política, i creiem que val la pena que, en redactar i estructurar l'articulat de la Llei Municipal, posem les coses amb tota claredat, i si en parlar de les obligacions del cap de l'Administració municipal s'afegeixen també una sèrie de coses que s'entén que té l'obligació de fer, no hi ha per què no posar en l'articulat que s'han de fer complir les Lleis d'aquesta naturalesa. Des del moment que acceptem l'autonomia dels Municipis i volem la responsabilitat dels Batlles i la dels Regidors, és millor que es concreti que el Batlle és responsable de l'incompliment de qualsevol Llei de caràcter constitucional, polític o social, obligatòries per als Ajuntaments.

També s'afegeix en l'esmena del senyor Tauler que el Batlle no podrà fer pagaments per conceptes prohibits per la Llei, perquè es podria trobar, si no ho poséssim, amb Batlles que fessin pagaments de subvencions a ordres religioses, a serveis del culte o per coses prohibides per la constitució de la República, i en fer tals pagaments podria recolzar-se en acords municipals que podrien ésser il·legítims i dirien que, com que compleixen amb acords municipals, pagaven les pessetes que l'Ajuntament havia ordenat que es paguessin. En canvi, si aquí si posa aquesta obligació per part del Batlle, encara que l'Ajuntament infringeixi Lleis constitucionals, el Batlle no tindrà més remei que evitar el compliment d'aquells acords, perquè no havent-hi el pagament de les despeses conseqüents a aquells acords, aquells acords no es podrien complir i d'aquesta manera vetllem per les Lleis de la República i per les Lleis de Catalunya. Com que això hi sobra, com que no afecta...

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Sí, sí.

El Sr. ESPANYA: ...l'autonomia dels Ajuntaments, perquè creiem que hi ha d'haver autonomia, però sempre dintre del marc de les Lleis constitucionals republicanes i del concepte laic de la República, és pel que nosaltres hem acceptat aquesta esmena del senyor Tauler sense que això pugui significar mai caràcter partidista de cap mena.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: No em sembla sinó, senyors Diputats, que hi hagi hagut algú que li hagi sabut greu que aquesta Llei hagi vingut al Parlament en la forma que ve feta, és a dir, amb una perfecta harmonia dintre de la Comissió, Salvant només un punt de vista que era el de la representació proporcional. Realment, ho hem estat elaborant, com ja ho deia l'altre dia i és necessari recordar-ho, tres setmanes estudiant-ho dia darrera dia, i hem arribat a una concreció tots plegats i alguns elements que no han assistit a quasi cap, per no dir a cap d'aquestes reunions, vénen ara amb unes esmenes a tirar per terra un treball que té...

El Sr. ESPANYA: Tirar a terra el treball, mai; s'accepta tot el treball.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Si el senyor Es-

panya hàgués assistit a les reunions de la Comissió amb l'assiduitat que hi hem assistit nosaltres...

El Sr. ESPANYA: A la majoria de les sessions hi he assistit.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: ...hauria presenciat debats molt llargs que hem sostingut tots nosaltres amb la major bona fe, perquè hem discutit llargament aquests problemes tan interessants de la política municipalista moderna per veure si els Batlles són o no són els representants de la Generalitat i els representants de l'administració central.

El Sr. ESPANYA: Que té que veure això?

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Molt, perquè aquesta esmena dona per pressupostat aquest punt que nosaltres vam deixar enlaire. ¿Què sabem nosaltres si la República voldrà que l'alcalde sigui el seu representant en els Municipis? ¿Què sabem nosaltres si la República voldrà establir que cada Municipi tingui un representant o que tingui, com en la major part dels països avui està establert, uns representants comarcals, una mena de petits governadors, que siguin els que es cuidin del compliment de les Lleis constitucionals? I, en aquell cas, l'alcalde, ¿com no ha de fer complir aquestes Lleis constitucionals? Què sabem nosaltres si la República voldria això i si la Generalitat ho voldrà el dia de demà? De manera, senyor Espanya, que és ja prejutjat. Encara que el problema — com deia bé el senyor Duran i Ventosa, i jo no m'oposaria en les seves paraules — no té una importància tant gran perquè fem un debat llarg, es prejutja aquesta qüestió...

El Sr. ESPANYA: No.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: ...i és alterar els termes en què està concebuda tota aquesta Llei. Tingui en compte el senyor Espanya que amb les modificacions que anem establint es va desmilitorant, es va fent malbé, i aquell orgull que teníem nosaltres de pensar que sortiria d'aquí un Llei municipal que realment podria servir d'espill i model a altres pobles i sobretot a la República quan volgués tractar d'aquest problema, nosaltres l'anem desfent. Pensi el senyor Espanya que aquestes modificacions que anem establint en virtut d'esmenes que aquí s'admeten, van desmilitorant la Llei. Per exemple, quan establim un govern per comissió en determinats pobles, hem vingut a introduir un precepte que fa malbé, que deixa inexplicable un altre precepte que nosaltres havíem consignat en la Llei; em refereixo al nombre de regidors. Nosaltres havíem partit de la base que hi havia uns Municipis, fins a tres mil habitants, que no tindrien consell de govern i uns altres, de tres mil en amunt, que tindrien consell de govern, i en aquells que tindrien consell de govern, havíem dit que hauria d'haver-hi més regidors que no pas en els altres. Doncs ara resulta que hem tret el consell de govern dels tres mil als deu mil i en canvi hi deixem aquell augment de regidors que no tindrà cap explicació. Aquells que llegeixin el dia de demà aquesta llei, es preguntaran: ¿Aquells legisladors que van fer aquesta Llei, perquè en els Ajuntaments fins a tres mil habitants hi deixen un nombre de regidors proporcional al nombre d'habitants i en els de tres mil a deu mil fan un salt i augmenten el nombre de

regidors sense cap explicació? L'Explicació era que en aquests Ajuntaments hi havia d'haver Comissió de govern i hi havia d'haver, per tant, un consell i un ple, i ara ha desaparegut el ple quedant-hi el mateix nombre de Regidors; no té explicació possible aquella diferència. I el mateix passarà ara amb aquesta esmena a què em refereixo. Nosaltres, precisament, varem estar discutint llargament si hi posaríem en la Llei el que els Alcaldes, els Batlles de Catalunya, eren els representants de la República i varem optar per no posar-ho perquè consideràrem que no érem prou per a posar això. Varem establir que eren els representants de la Generalitat, mentre i tant que la Generalitat no disposés d'altres representants; però representants de la República, no ho podem dir, i ara, si donem als Alcaldes, en aquest article, l'obligació de fer complir les Lleis constitucionals, la Constitució, ja venim a prejutjar aquest problema que nosaltres, amb tota intenció i després de madura deliberació i tots plegats d'acord, no havíem volgut resoldre. De manera, que aquesta esmena, a la meua manera de veure, sense que tingui una gran importància i tenint l'inconvenient que hi trobava el senyor Duran i Ventosa d'ésser tendenciosa — com ho acaben de demostrar les paraules del senyor Espanya —, té aquest inconvenient de desfer la Llei, de fer malbé el concepte de tota la Llei que nosaltres havíem elaborat. Per això vull cridar l'atenció dels senyors Diputats sobre aquest particular, perquè, realment, anant modificant en virtut d'esmenes vingudes a darrera hora, no per res més que anar desfent aquesta totalitat, aquest tot harmònic que nosaltres havíem elaborat. (*Rumors d'aprovació en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Breus mots, no pas per a queixar-me una vegada més de la forma anormal en què es va discutint aquesta Llei. Aquesta esmena presentada pel senyor Tauler i altres companys — no he de repetir les argumentacions del senyor Vallès i Pujals, ja que en moltes d'elles no hi estic conforme en el fons però sí en el concepte —, ve a destruir el treball pacient i científic de la Comissió. D'aquestes dues esmenes — ja que totes dues són dos paràgrafs amb una sola esmena —, una d'elles crec que és el major disbarat que podíem posar en la nostra Llei Municipal. És a dir, que els Alcaldes estan obligats a fer complir unes Lleis determinades; això vol dir que les altres Lleis, les que no són aquí numerades, no les farà complir ningú. Per consegüent, nosaltres votarem en contra d'aquest primer extrem.

En quant al segon extrem, purament per estètica legislativa, votarem també en contra, perquè diu que els Alcaldes no podran fer allò que està prohibit. Creiem que és absolutament antiestètic, perquè si els Alcaldes han de fer complir les Lleis, ells seran els primers que no han de fer allò que estigui prohibit. Res més. (*Rumors d'aprovació en les Minories socialista i de Lliga Catalana.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: A mi m'extranya que, tant per part del senyor Vallès i Pujals com per part del senyor Ruiz i Ponseti, s'exageri tant en la discussió d'aquest tema per a arribar a dir que per l'acceptació d'aquesta esmena queda desmillorada la Llei...

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Sí, sí.

El Sr. ESPANYA: ..., queda destruït el treball científic de la Comissió.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Enlletgint-lo.

El Sr. ESPANYA: El que aquesta esmena fa és millorar la Llei. No sembla sinó que les Minories puguin presentar tota mena d'esmenes per a millorar la Llei, però si una esmena ve de part de la Majoria, això ja és per a destruir una Llei. Anem a veure si ens entenem.

El Sr. FRONJOSÀ: ¿Em permet la V. S. una interrupció? Es que no s'havia vist mai que la Majoria destés el treball de les Comissions. (*Rumors d'aprovació en les Minories socialista i de Lliga Catalana.*)

El Sr. ESPANYA: Tampoc no s'havia vist mai, senyor Fronjosà, que, per exemple, en la Llei de la Caixa de Crèdit Agrícola arribéssim a un acord les Majories i les Minories i després vinguessin aquí per part d'una Minoria determinada esmenes i més esmenes; el que significa que no hi ha cap Partit que renunciï a presentar esmenes per a millorar — perquè sempre ha estat aquest el propòsit — els Projectes de Llei.

Aquí, però, no es destrueix res. Senzillament, en l'article que estem discutint, en parlar del paràgraf quart, diu que d'aquestes funcions en serà directament responsable el Batlle President i, per consegüent, si és el Batlle President responsable d'aquestes funcions, ¿què hi té que veure que es digui en aquesta Llei que el Batlle és responsable, perquè en dir que té l'obligació, serà el responsable del compliment d'aquestes Lleis d'ordre constitucional, d'ordre polític i social quan siguin obligatòries pels Ajuntaments? Es natural que uns i altres han de vetllar pel compliment de les Lleis que anem a organitzar. Si als Ajuntaments se'ls dona tota l'autonomia, l'autonomia no presuposa pas que pugui saltar l'Alcalde per damunt de la Llei constitucional, de les Lleis político-socials, sinó que vénen obligats els Ajuntaments a complir-les, i el responsable d'aquest compliment ha d'ésser el Batlle. ¿Per què ha d'estar-hi de més, això? ¿Es que us sembla mal que els Batlles puguin tenir, precisament, aquesta responsabilitat en el cas del manament de les seves obligacions?

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. ESPANYA: Hi ha un altre concepte. Que els Batlles, com que són els ordenadors dels pagaments, es diu que no podran ordenar pagaments que no siguin justificats. En canvi, en l'esmena del senyor Tauler es diu que, a més de no poder ordenar els pagaments que no estan manats, i que no es poden pagar conceptes privats per la Llei, com subvencions a entitats religioses, a l'ensenyament religiós, i em sembla que això no desmillora la Llei ni destrueix el treball de la Comissió. No crec que tingui que veure-hi res; són petites esmenes de poca importància, segons deia el senyor Duran i Ventosa, i era sincer quan feia aquesta afirmació, i el senyor Vallès i Pujals també ha dit a última hora que no

li donava gaire importància. En definitiva, això ve a complir un deure de lleialtat que té l'Esquerra Republicana de Catalunya amb les Lleis republicanes i amb les Lleis votades pel Parlament de Catalunya.

El Sr. FRONJOSÀ: ¿Ara us recordeu d'això? ¿Per què no ho feieu constar en la Comissió? (*Rumors de protesta en la Majoria.*)

El Sr. ESPANYA: Perquè a la Comissió no sempre hi erem tots, ja ho han dit, unes vegades perquè hi havia companys nostres en altres Comissions i altres perquè llurs treballs els ho impossibilitaven. Senyor Fronjosà, ¿és que no es pot corregir dintre del Parlament alguna omisió que s'ha tingut en la Comissió? ¿Es que hi sobren tots els Diputats que estem aquí? ¿No tenim dret a presentar esmenes, a discutir, a millorar un Projecte de Llei? ¿Es que s'ha d'acceptar un Projecte de Llei pel sot fet de venir avalat per la Comissió? No es destrueix res del Projecte de Llei; la Llei en les seves línies fonamentals resta tal com estava. Davant les coses que aquí hem sentit per denúncies fetes per Diputats respecte a incompliment per part de l'Ajuntament de Catalunya de Lleis constitucionals, ¿per què hem de tenir l'escrúpol de posar en es preceptes de la Llei Municipal aquesta obligació per part dels Ajuntaments? ¿Per què faldem nosaltres a l'autonomia dels Ajuntaments, si diem que han d'ésser autònoms, dintre el marc de la Llei, dintre el laïcisme de l'Estat, dintre la Llei de l'autonomia que han votat les Constituents i l'Estatut Interior que ha votat el Parlament de Catalunya?

De manera que, per tot l'exposat, és pel que la majoria de la Comissió ha acceptat l'esmena del senyor Tauler, perquè això no destrueix ni el treball científic de la Comissió, ni desmillora per res el Projecte de Llei. És un criteri particular del senyor Vallès i Pujals. En contra d'aquest criteri, sostindré el meu, que és el de què millora la Llei.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Encara que jo havia dit que aquest assumpte no tenia una importància extraordinària, n'ha tingut pel debat que ha promogut i sobretot n'ha tingut en plantejar el problema per part dels senyors Vallès i Pujals i Ruiz i Ponseti, sobre la naturalesa d'aquesta Llei i funcions que s'encomanen a l'Alcalde. No sé si el senyor Espanya assistia a la Comissió, però si no hi ha assistit, hi havien altres dignes companys seus de la Majoria quan se va decidir quina havia d'ésser la funció essencial dels Batlles dintre els Ajuntaments, bis a bis del Govern de la República i de la Generalitat. I es va acceptar una fórmula dintre de la qual queden resoltes totes aquestes tendències a què vol atendre molt justificadament des del seu punt de vista el senyor Espanya; però basta ja la redacció que s'hi va donar dintre aquest article, aprovat amb la conformitat de tots i amb consciència plena...

El Sr. ESPANYA: Si no es canvia l'article; s'hi afegeix quelcom més.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Primer escolti'm abans d'interrompre'm. Els Ajuntaments

i Batlles havien de respectar, els agradés o no, les Lleis de l'Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya, i és per això que crec que sobra aquella manifestació tendenciosa en un determinat sentit, perquè avui manen en l'Estat espanyol uns i demà poden manar uns altres. (*El senyor Conseller de Governació fa signes de negació.*) Ah, senyor Selves. Igual que a la Generalitat, avui manen uns i demà podran manar uns altres. Aquí les Lleis les hem de fer perquè les respecti tot hom, siguin o no del gust del Batlle d'un Municipi determinat, i la fórmula que es va acceptar, senyors Diputats, és la del darrer paràgraf d'aquest art. 33, que diu: «Com a representant de la Generalitat de Catalunya i del Govern de la República, exercirà les funcions corresponents, en la forma que disposen les Lleis.» Afegir-hi en això que el Batlle...

El Sr. ESPANYA: No hi té res que veure, això. Per l'ordenament de pagaments, no hi té res que veure.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No s'impacient, perquè nosaltres discutim doctrinalment i no ens hem d'excitar per un assumpte d'aquesta naturalesa.

El Sr. ESPANYA: Perdoni, era...

El Sr. DURAN I VENTOSA: No, no és perquè em molestin les interrupcions, sinó perquè crec que amb una mica d'ordre anirem més de pressa si ens escoltem els uns als altres. Dir després d'haver dit que com a representant de la Generalitat de Catalunya del Govern de la República exercirà les funcions corresponents en la forma que disposen les Lleis, que no podrà fer el que les Lleis li prohibeixen, francament, és allò que diuen els castellans, «albarda sobre albarda». És una cosa depressiva que se li digui: Vostè representarà, però complirà allò que li diguin i vident.

El Sr. ESPANYA: ¿Em permet una interrupció? Ens referim al càrrec de President de l'Ajuntament, no com a representant de la Generalitat.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Com, com?

El Sr. ESPANYA: Obligacions com a President de l'Ajuntament, no obligacions com a representant de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Però, si és igual! Diu que farà complir les Lleis constitucionals. En quina qualitat ho farà? En qualitat de Batlle, és evident. Doncs, si en la qualitat de Batlle és representant de la Generalitat i exercirà les funcions que la Llei li digui, no hi ha necessitat de dir que exercirà les funcions que la Llei li digui ni no inflingirà aquelles que la Llei li prohibeixi. Em sembla que per estètica, com deia el senyor Ruiz i Ponseti, no hi havia necessitat d'acceptar aquesta esmena. Dir després, és que no podrà fer un pagament que la Llei li prohibeixi; evident. I no podrà fer desfalcs, ni tirar mà de la caixa, evident. No podrà anar a cops de punys amb els Regidors, evident. Però això no ho ha de dir pas la Llei. És evident que el Batlle està obligat a complir les Lleis, més encara que qualsevulla altre ciutadà, però no hem de posar-lo en una situació depressiva, recordant-li constantment allò que les Lleis li prohibeixen. Penseu

que si esvaeix una mica aquest apassionament, que potser per la temperatura es produeix en aquesta discussió, si els autors d'aquesta esmena hi reflexionessin un moment, ens considerariem per satisfets amb el darrer paràgraf de l'art. 33. La nostra intenció, ja ho he dit, no és pas obstrucció la discussió d'aquesta Llei Municipal, sinó tot el contrari, facilitar-ne la discussió i aprovació. Em limito a demanar al senyor Espanya i al senyor Tauler, que em penso és un dels signants d'aquesta esmena, si volen reflexionar un moment sobre aquest particular i acceptar alguna de les manifestacions que hem tingut l'honor d'exposar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Es de plànyer no haver pogut portar al convenciment del senyor Espanya la necessitat de prescindir d'aquesta esmena en els seus dos apartats; però un cop perdut completament el plet, he de proposar una petita modificació en el primer apartat, no perquè sigui millor, sinó perquè sigui menys dolent. Diu «fer complir les Lleis o manaments», i després comença una enumeració de les Lleis que haurà de fer complir l'Alcalde. Jo proposaria que es tragués tota aquesta enumeració, perquè, precisament això és el que cerquen els advocats, una enumeració, perquè després, s'hi falta una sola cosa, ja sigui un niu de plets.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Protesto. (*Rialles.*)

El Sr. RUIZ I PONSETI: Es natural. Jo voldria que no hi hagués cap enumeració; ara, si us entesteu que hi ha d'haver una enumeració, que aquesta sigui més completa, que hi hagi, per exemple, les Lleis de caràcter tributari i moltes altres, que encara que les volgüem enumerar, ens en descuidariem alguna.

El Sr. ESPANYA: Per la meua part no hi ha cap inconvenient. És el senyor Tauler qui ho ha de dir.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Jo només diria «fer complir les Lleis que siguin de caràcter obligatori pels Ajuntaments».

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Avençant-me a dir que no hi ha inconvenient per part del signant d'aquesta esmena d'acceptar la suggerència de l'amic Ruiz i Ponseti, per a matar aquest debat, he de recordar al senyor Ruiz i Ponseti i als altres Diputats que aquestes esmenes no són del senyor Espanya ni de cap membre de la Comissió, i que tampoc no són meves, car només s'ha de veure la data que porten, del 4 d'agost, perquè ningú no pugui dir que han estat unes esmenes com de sorpresa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Sorpresa, no; per a mi, no.

El Sr. TAULER: I no és un secret per a ningú que es presentaren aquestes esmenes i que ja donaren lloc a un debat quan la seva presentació, el mateix dia 4, i aleshores quedà ben concretat que eren fruit d'un estudi fet per la Majoria d'Esquerra Republicana de Catalunya, que actua democràticament en tots aquells Projectes que no inclouen una qüestió tancada en el sentit que encara que els seus membres

dintre de la Comissió tinguin un criteri, s'ha de re-frendar aquest pel criteri de la Majoria; això és el procediment democràtic, i des d'aquest punt de vista jo m'he d'estranyar que el senyor Ruiz i Ponseti, que té una ideologia semblant a la nostra, digui que amb aquestes esmenes es tracta de fer una coacció, una desautorització. Aquestes esmenes obeeixen el criteri de la Majoria, i s'han de ventilar per mitjà dels seus vots dintre de la Cambra, que és el que nosaltres fem.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'accepta l'esmena amb la modificació acceptada pel signant senyor Tauler?

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Jo, encara, per a acabar de perfeccionar aquest article, pregaria al senyor Tauler i al senyor Ruiz i Ponseti que es fixessin en aquesta frase: «Fer complir les Lleis o manaments». Manaments de qui? Perquè potser amb aquesta paraula tirem a terra tota l'autonomia municipal. Perquè, qui pot manar els Ajuntaments?

El Sr. ESPANYA: Que siguin obligatòries.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: ¿Qui la determina l'obligatorietat? Podria posar-s'hi «Lleis», només.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Lleis o disposicions.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Potser iniciem per aquí la facultat d'un poder executiu superior d'ordenar els Ajuntaments i el Batlle...

El Sr. ESPANYA: ¿Que teniu por del Conseller de Governació? (*Rialles.*)

El Sr. VALLÈS I PUJALS: No, senyor Espanya, és que es fa una Llei, no únicament per al temps en què el nostre amic senyor Selves sigui Conseller de Governació, sinó per a molt de temps després. De manera, que jo pregaria al senyor Tauler que es fixés en aquest terme i que volgués treure aquesta paraula.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Per a treure-la i quedar concretat ja el número 10 així: «Fer complir les Lleis i disposicions que siguin de caràcter obligatori per als Ajuntaments.»

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article? (*Dis-sentiment en la Minoria de Lliga Catalana i assentiment en els altres escons.*) Resta aprovat, amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

(*La redacció del article tal com ha estat aprovat, és la següent:*

«En concepte de Cap de l'Administració Municipal, correspondrà al Batlle:

Publicar i executar tots els acords de l'Ajuntament.

Suspendre els acords municipals en els casos previstos per la Llei.

Representar l'Ajuntament i els organismes que depenguin del Municipi en tota mena d'actes i davant de les Autoritats i de les jurisdiccions de totes classes.

Ordenar els ingressos i els pagaments de cabals municipals que s'efectuïn. D'aquesta funció serà directament responsable el Batlle-President, el qual no podrà autoritzar exaccions que no estiguin previstes en el Pressupost ni ordenar pagaments que

no estiguin justificats o per conceptes o serveis prohibits per les Lleis de la República i de Catalunya, ni destinar recursos municipals a altres fins que els fixats en el Pressupost.

Corregir i sancionar les manques d'obediència a la seva autoritat i les infraccions d'Ordenances, Reglaments i Bans dictats per al règim de la vida municipal.

Ordenar la tramesa immediata als Tribunals i Autoritats dels expedients a què facin referència els recursos de tota classe contra resolucions o providències preses per l'Ajuntament o les Autoritats municipals.

Inspeccionar tots els serveis municipals i el funcionament d'oficines i imposar suspensió d'empleu i sou fins el màxim de quinze dies als funcionaris que no compleixin llur deure.

Dirigir la policia urbana i rural i dictar Bans i Ordenances dintre l'esfera de la seva competència.

Rendir els comptes de l'Administració municipal i de l'execució dels seus Pressupostos.

En les poblacions fins a 10,000 habitants li correspondrà, a més, convocar i presidir les sessions de l'Ajuntament, determinar en elles l'ordre dels debats i decidir amb vot de qualitat, els empats.

Com a representant de la Generalitat de Catalunya i del Govern de la República, exercirà les funcions corresponents, en la forma que disposen les Lleis.

Fer complir les Lleis i disposicions que siguin de caràcter obligatori per als Ajuntaments.

S'aprova sense discussió l'art. 34.)

El Sr. PRESIDENT: Art. 35. Hi ha un vot particular.

(*El senyor Secretari llegeix el següent vot particular:*

« Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular un vot particular a l'art. 35 del dictamen, sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Article 35 :

S'afegirà un paràgraf, al final, redactat de la següent manera :

"Els esmentats recursos paralitzaran la via d'apremi durant la seva tramitació."

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Joan Rovira i Roure, Lluís Duran i Ventosa, J. Vallès i Pujals i Miquel Vidal i Guardiola.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Aquest vot és una suggerència del senyor Rovira i Roure, de la qual es va parlar a la Comissió, i aquesta en principi la va acceptar. Ara bé, aquests dies s'ha reunit la Comissió en diferents ocasions i jo confesso que no sé si se n'ha parlat. De totes maneres, parlarà en la seva defensa el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: Jo demanaria, ja que diu el senyor Duran i Ventosa que d'això en va par-

lar en principi la Comissió i no s'ha resolt, que tornés a la Comissió l'article.

El Sr. PRESIDENT: Torna a la Comissió l'art. 35. Art. 36. Hi ha una esmena.

(El senyor Secretari llegeix la següent esmena:

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent esmena a l'art. 36 del dictamen sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

Article 36:

Queden suprimides les paraules "i President de l'assemblea".

Palau del Parlament, 8 d'agost del 1933. — Joan Tauler, Soler i Pla, Soler i Bru i Miquel Guinart.»)

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Es per a mantenir l'esmena, però adaptant també aquest art. 36 a l'art. 18, o sigui, que en la redacció definitiva de l'article es farà constar que l'Ajuntament de Barcelona pot destituir el President de l'assemblea.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo, excusant-me per endavant, em permetré de recordar que hi ha un vot particular del senyor Rovira i Virgili respecte d'aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Es cert; s'havia traspaperat.

(El senyor Secretari llegeix el següent vot particular:

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya el següent vot particular a l'art. 36 del Projecte de Llei Municipal:

"L'assemblea municipal podrà donar vots de censura als components de la Comissió de Govern o a algun d'aquests.

Per a la discussió d'un vot de censura caldrà que signin la proposició corresponent, almenys, la quarta part dels Consellers en exercici del càrrec. Aquesta proposta serà tramesa al primer Magistrat municipal.

Dins els vuit dies següents d'ésser lliurada la proposició, es celebrarà sessió extraordinària per a discutir-la i votar-la. La seva aprovació requerirà el vot favorable de la Majoria absoluta dels Consellers en exercici del càrrec.

Aquells que siguin objecte d'un vot de censura hauran de dimitir el lloc de la Comissió de Govern."

Palau del Parlament, 4 d'agost del 1933. — Jaume Simó i Bofarull i Antoni Rovira i Virgili.»)

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: Per a dir, en nom dels companys de la Comissió que seuen en aquest banc, que acceptem el vot particular del senyor Rovira i Virgili.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova l'art. 36 amb aquest vot particular acceptat, i l'esmena anterior? (Assentiment.) Resta aprovat.

(La redacció definitiva de l'art. 36, és la següent:

«L'assemblea municipal podrà en tot moment destituir en part o totalment les persones a què hagi conferit els càrrecs de Batlle, Batlle segon i tercer i Consellers Regidors. L'assemblea municipal de l'Ajuntament de Barcelona podrà destituir també el seu President cas d'haver-lo elegit.

Per a la validesa de l'acord caldrà que hi hagi hagut proposició signada per la quarta part dels Consellers, la qual s'enviarà al Batlle President.

Dins dels vuit dies següents d'ésser lliurada, es celebrarà sessió extraordinària per a discutir i votar la proposició, i l'acord de destitució no serà vàlid si no el voten favorablement la majoria absoluta dels Consellers en exercici del càrrec.»

S'aproven, sense discussió, els arts. 37, 38, 39, 40 i 41. En anar-se a entrar a la discussió de l'article 42, el senyor President suspèn el debat.)

Lectura d'un Projecte de Llei sobre unes transferències sobre diverses partides del Pressupost de despeses d'enguany

(El senyor Secretari dóna lectura al següent Decret:)

«Com a President de la Generalitat, a proposta del Conseller de Finances, i d'acord amb el Consell, He resolt:

Autoritzar al Conseller de Finances per a presentar un Projecte de Llei sobre unes transferències entre diverses partides del Pressupost de despeses d'enguany.

Barcelona, 9 d'agost del 1933. — Francesc Macià. — El Conseller de Finances, Carles Pi i Sunyer.»

(El senyor Conseller de Finances passa a la tribuna de Consellers i dóna lectura al Projecte de Llei:)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Correspon al Parlament de Catalunya l'aprovació de les transferències de crèdit entre les partides del Pressupost, i donat que el seu desenvolupament fa preveure la conveniència de formalitzar-ne algunes, el Conseller que sotscriu presenta al Parlament el següent Projecte de transferències, en el qual s'ha procurat que hi hagi la màxima correspondència entre els conceptes de les partides que es transfereixen, ço que motiva que siguin un xic nombroses les partides amb sobrants transferibles que figuren en el Projecte proposat.

Ateses les raons exposades, el Conseller de Finances, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Article únic. Són autoritzades les transferències de crèdit d'un import total de pessetes 550,000 entre les següents partides del Pressupost de Despeses vigent:

Sobrants que es transfereixen:

De la partida 4, ptes. 8,750. De la 7, ptes. 4,083'33. De la 8, ptes. 3,016'66. De la 9, ptes. 4,666'66. De la

10, ptes. 5,250. De la 12, ptes. 931'46. De la 14, pessetes 1,750. De la 15, ptes. 750. De la 28, ptes. 933'33. De la 30, ptes. 350. De la 36, ptes. 583'33. De la 43, pessetes 150. De la 58, ptes. 500. De la 60, ptes. 650. De la 61, ptes. 5,250. De la 62, ptes. 1,750. De la 66, ptes. 1,750. De la 67, ptes. 1,750. De la 70, pessetes 1,750. De la 83, ptes. 2,250. De la 84, pessetes 8,166'66. De la 87, ptes. 1,750. De la 88, pessetes 5,500. De la 96, ptes. 3,500. De la 100, pessetes 5,862'48. De la 101, ptes. 5,250. De la 200, pessetes 30,000. De la 218, ptes. 3,000. De la 275, pessetes 1,083'33. De la 280, ptes. 1,000. De la 288, pessetes, 553'55. De la 315, ptes. 750. De la 327, pessetes 8,166'66. De la 329, ptes. 3,500. De la 330, pessetes 2,708'33. De la 332, ptes. 12,250. De la 340, pessetes, 3,500. De la 342, ptes. 3,500. De la 345, pessetes 1,100. De la 346, ptes. 3,487'87. De la 348, ptes. 700. De la 356, ptes. 28,000. De la 359, pessetes 833'52. De la 363, ptes. 3,500. De la 374, pessetes 1,750. De la 376, ptes. 2,333'33. De la 416, pessetes 1,651'29. De la 422, ptes. 1,750. De la 454, pessetes 200,000. De la 462, ptes. 5,250. De la 482, pessetes 2,333'33. De la 483, ptes. 3'500. De la 704, pessetes 12,000. De la 859, ptes. 1,750. De la 864, pessetes 8,166'66. De la 868, ptes. 2,916'66. De la 870, ptes. 2,916'66. De la 924, ptes. 7,000. De la 931, pessetes 2,766'67. De la 932, ptes. 3,500. De la 933, pessetes 2,333'33. De la 943, ptes. 1,400. De la 1138, pessetes, 1,500. De la 1141, ptes. 30,654'90. De la 1206, ptes. 40,000. De la 1217, ptes. 30,000.

Total dels sobrants, 550,000 ptes.

Augments en virtut d'aquestes transferències:

A la partida 47, ptes. 33,000. A la 108, pessetes 30,000. A la 109, ptes. 150,000. A la 162, pessetes 10,000. A la 165, ptes. 5,000. A la 170, pessetes 15,000. A la 197, ptes. 20,000. A la 198, pessetes 25,000. A la 199, ptes. 20,000. A la 203, pessetes 20,000. A la 352, ptes. 36,000. A la 937, pessetes 3,000. A la 960, ptes. 14,000. A la 1007, pessetes 15,000. A la 1159, ptes. 12,000. A la 1197, pessetes, 20,000. A la 1207, ptes. 34,000. A la 1209, pessetes 100,000.

Total dels augments, 550,000 ptes.

Barcelona, 8 d'agost del 1933. — El Conseller Primer, Conseller de Finances, Carles Pi i Sunyer.»

El Sr. PRESIDENT: Passarà a la Comissió corresponent.

Lectura d'un Projecte de Llei referent a la pròrroga del termini assenyalat a les Comissions gestores per a regir els Municipis afectats per la Llei del 25 de març darrer

(El senyor Secretari dóna lectura al següent Decret:)

«Com a President de la Generalitat, a^a proposta del Conseller de Governació i d'acord amb el Consell, He resolt:

Autoritzar el Conseller de Governació per a presentar al Parlament un Projecte de Llei referent a la pròrroga del termini assenyalat a les Comissions gestores per a regir els Municipis afectats per la Llei del 25 de març proppassat.

Barcelona, 9 d'agost del 1933. — Francesc Macià. — El Conseller de Governació, J. Selves.»

(El senyor Conseller de Governació passa a la tribuna de Consellers i dóna lectura al Projecte de Llei:)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Les Comissions gestores, que han vingut a substituir els Ajuntaments que foren elegits totalment o parcial per l'art. 29 de la Llei Electoral en les eleccions municipals que presidiren la instauració del règim democràtic al nostre país, tenen limitada la llur vigència al període màxim de tres mesos que fou previst per a la convocatòria dels comicis respectius en els Municipis afectats.

Però, com sigui que és voluntat decidida del Govern de la Generalitat el convocar, dintre d'un termini breu, les eleccions municipals que han de renovar totalment els Ajuntaments de Catalunya, és evident que convocar ara unes eleccions per a renovar tan sols els Municipis regits per les Comissions gestores, havent de repetir seguidament la consulta al Cos electoral a la resta de les poblacions catalanes, representaria un doble esmerç d'energies per a un mateix objecte i reportaria inconvenients en la pràctica, que poden ésser evitats amb una senzilla pròrroga, la qual, per la seva curta durada, no ha de desvirtuar l'esperit de la Llei del 25 de març, que va disposar la renovació dels Ajuntaments elegits per l'art. 29.

Ateses les raons exposades, el Conseller de Governació, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament el següent

PROJECTE DE LLEI

Article únic. Es prorroga el govern de les Comissions gestores, en els Municipis en els quals foren constituïdes per virtut de la Llei del Parlament de Catalunya del 25 de març del corrent, tot el temps que transcorri fins a la constitució dels nous Ajuntaments que resultin elegits en virtut de la pròxima convocatòria electoral, la qual pròrroga no podrà excedir de tres mesos, a comptar des de la promulgació de la present Llei.

Barcelona, 9 d'agost del 1933. — El Conseller de Governació, J. Selves C.»

El Sr. PRESIDENT: Passarà a la Comissió corresponent.

Lectura del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal), referent a les Disposicions transitòries del Projecte de Llei Municipal de Catalunya

(El senyor Secretari dóna lectura al següent dictamen:)

«DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera. Fins i tant que el Parlament de Catalunya no hagi elaborat una nova Llei electoral regirà la vigent. El Govern queda facultat per a introduir-hi les modificacions que calgui per:

1.ª Donar el dret de presentar llistes de can-

didats als Partits o a grups de 50 electors o d'un nombre que representi quan menys el 10 per 100 d'inscrits en el Cens electoral.

2.ª Reconèixer a aquells Partits o grups d'electors els mateixos drets que als candidats.

3.ª Establir que les candidatures s'hauran de lliurar al President de la Mesa electoral tancades dins d'un sobre, que els facilitarà la Generalitat de Catalunya als Ajuntaments, als Partits polítics i a tots els que en sollicitin, des del dia de la proclamació de candidats.

4.ª Assegurar l'isolament de l'elector abans de l'emissió del vot.

5.ª Assegurar la personalitat de l'elector.

6.ª Donar facilitats als electors de Municipis de població disseminada per a votar en llur propi nucli urbà, establint en cada un d'ells una secció electoral.

Segona. La primera convocatòria d'eleccions municipals en compliment del preceptuat en aquesta Llei serà efectuada pel Govern de la Generalitat, per a la renovació total de tots els Ajuntaments de Catalunya.

Palau del Parlament, agost del 1933. — El President, Francesc Arnau i Cortina. — El Secretari, Josep Folc i Folc.»

Discussió del dictamen de la Comissió de Sanitat referent a la salinitat de les aigües

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social: Senyors Diputats: Molt breument, per a explicar els motius que ens han induït a portar a l'aprovació d'aquesta Cambra el Projecte de Llei referent a la salinitat de les aigües del Llobregat.

No és pas cap cosa desconeguda que la ciutat de Barcelona se surteix d'aigües en les seves dues terceres parts procedents del Llobregat, i que aquestes aigües, captades en el terme municipal de Paldejà, des del punt de mira bacteriològic són puríssimes, ja que són captades sota o a través d'un filtratge de 60 a 70 metres de sorra; però si des d'aquest punt de vista són pures, no podem dir el mateix des del punt de vista químic, sobretot agreujat en aquests darrers temps per l'exploració de les mines de potassa en la zona del Llobregat. La legislació espanyola, antiquada, molt anterior a l'aparició d'aquestes explotacions de potassa en el riu Llobregat i en el Cardoner, no tenia cap mesura que permetés regularitzar la salinitat, i que en moments donats podia fer-se incompatible amb la salubritat pública. I nosaltres, enfront d'aquest problema, que no hem tingut pas la virtut de portar-lo per primera vegada, sinó que aquest problema ja havia estat plantejat en l'època de la Dictadura, àdhuc en la pròpia època de la República, hem fet més que afrontar una sèrie d'obstacles que s'havien presentat, completament insolubles, i degut a una colla de resolucions o a manca de matèria legislativa, apareixia que quedaven les coses enlaire, mentre que a la

ciutat de Barcelona se li anava presentant un problema greu, perquè en un moment donat es podia quedar sense aigua la nostra ciutat.

(Ocupa la presidència el Vice-president segon, senyor Martínez i Domingo.)

Hem portat aquest Projecte de Llei, que no fa altra cosa que regular la salinitat de les aigües. En anàlisis, en aquests darrers temps, hem arribat ja a les aigües del Llobregat, en el terme de Paldejà, a la quantitat enorme de 200 milligrams de sal per litre d'aigua, de manera que no estava pas molt lluny el dia que aquesta salinitat s'hagués notat ja en la mateixa aigua i s'hagués convertit en un element impropï per a l'ús domèstic i sanitari.

Tenint en compte que una portada d'aigua no és un problema que pugui improvisar-se en vint-i-quatre hores, ni en el transcurs de setmanes, ni de mesos, nosaltres, veient que no era pas una cosa llunyana aquest perill, que podia presentar-se aquest mateix estiu, que degut a un període d'una certa sequedat, el riu Llobregat, ja de per si inconstant en el seu caudal d'aigua, la salinitat hagués augmentat les seves proporcions, hauríem arribat a xifres de 280 a 300 milligrams, arribant a un punt que era incompatible amb els usos domèstics, i aleshores es creava el problema greu per als ciutadans de Barcelona, per a les autoritats sanitàries, àdhuc per a les autoritats administratives, d'haver de donar una solució a un problema que altrament no veig quina solució o improvisació s'hi podia donar, perquè no s'improvisa una portada d'aigües a una ciutat d'un milió d'habitants.

Per tant, nosaltres no hem fet altra cosa que fixar un límit a aquesta salinitat, límit que hem determinat en 250 milligrams per litre d'aigua. Quan arribem a aquesta quantitat, nosaltres, en virtut d'aquest Projecte de Llei, podrem impedir a les companyies de potassa que puguin portar al riu llurs productes residuals i, per tant, augmentar la salinitat de les aigües.

I si això planteja un conflicte greu, perquè en un moment donat nosaltres podem paraitzar la vida d'aquestes mines, que representen una part de l'economia de Catalunya, tampoc pot desconèixer-se l'altre perill, que en un moment donat quedés sense aigua, i amb els perills inherents, una ciutat d'un milió d'habitants. I així com el problema que es plantejava a Barcelona no era possible de resoldre ni d'improvisar, no es presenta el mateix cas amb les mines de potassa, perquè estudis fets per comissions tècniques, han demostrat que fent una canalització amb la qual es recullin totes aquestes aigües residuals i llançant-les al mar — el cost de la qual no és pas molt superior a 6 milions de pessetes —, amb una col·laboració de totes les companyies afectades podríem donar una solució a un problema que altrament seria impossible de solventar-se, ni amb milions, per molts que fossin, en una forma ràpida per a la ciutat de Barcelona.

Per aquests motius, jo no he tingut mai cap inconvenient en fixar una quantitat, amb el convenciment ple que si obren de bona fe aquestes companyies i tots els interessos afectats, una cosa que pot resoldre's amb procediment tècnics i d'enginyeria, com és la construcció d'aquesta canalització, salvarà la ciutat de Barcelona d'un perill imminent,

com era el quedar sense aigua en un moment determinat, en un moment de sequia, i, per altra part, no és una despesa molt considerable per a aquestes companyies poderosíssimes, en una forma mancomunada, fer una canalització, el cost de la qual no és superior a 6 milions de pessetes, i que en les circumstàncies actuals no faria altra cosa que contribuir a desgreujar l'atur forçós i, per tant, seria avantatjós en tots els seus aspectes.

Altrament, té precedents de caràcter internacional, perquè a Alemanya es trobaren amb el mateix problema que avui afecta la nostra ciutat. Les seves mines de potassa abocaven també llurs aigües en rius molt més caudalosos que el Llobregat, com el Rin, i també afectava la salinitat d'aquelles aigües, de les quals es servien pobles per a llur alimentació i usos domèstics. I ho resolgueren amb un procediment molt semblant al nostre: amb canalització; i van evitar que aquestes companyies poguessin abocar les aigües al riu. Tenim, per tant, precedents de caire internacional, i en aquest moment jo crec que el que ha havíem de fer nosaltres, especialment les autoritats que en aquest moment hi ha al Govern, o de qualsevol situació política, havia d'ésser preocupar-se de la solució d'aquest problema tan greu per a la nostra ciutat, i, per altra part, no he de fer altra cosa que agrair a les Minories la llur cooperació en aquest Projecte, que per sobre de llurs conviccions i de llurs lluites de caràcter polític, davant d'un fet que interessa la ciutat de Barcelona, desposseint-se de passions i de partidismes, hagin collaborat unànimement en aquest Projecte beneficiós per a Barcelona, i crec que, a la vegada, és beneficiós per a tot Catalunya. He dit.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun senyor Diputat que vulgui fer ús de la paraula?

(Són llegits i aprovats els articles 1.er i 2.^{on})

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Battestini.

El Sr. BATTESTINI: És per a proposar al Parlament que, com que el dictamen ve aprovat per unanimitat, i d'això se'n felicita la Comissió, tan pels representants de la Majoria com pels dignes companys de la Minoria dintre de la Comissió, en lloc de llegir l'articulat, s'aprovi la Llei d'una vegada, donant-se els articles per llegits.

El Sr. TRIES DE BES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Tries de Bes té la paraula.

El Sr. TRIES DE BES: Com ha manifestat el senyor Conseller de Sanitat i el digne President de la Comissió, senyor Battestini, en el si de la Comissió hi ha hagut absoluta unanimitat respecte això, perquè la nostra tasca s'ha reduït a compulsar els principis que es sostenen en l'articulat amb una memòria, molt interessant, feta per tècnics, que conté els aspectes de les matèries esmentades en aquest Projecte de Llei. I em sembla molt oportuna aquesta proposició del senyor Battestini en el sentit que es voti d'una vegada la Llei donant-se per llegits tots els articles.

El Sr. PRESIDENT: Acorda la Cambra prescindir de la lectura dels articles d'aquest Projecte de Llei? (Assentiment.) Aprovat.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent a l'impost de cédules personals

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Molt breus paraules al Parlament, en aquesta ocasió, a semblança del que ja vaig fer en relació a altres Projectes de Llei que també venien unànimement acceptats per la Comissió, i a semblança també del que avui ha fet el senyor Conseller de Sanitat. Molt breus paraules; tan sols, per a presentar el Projecte de Llei, amb la qual cosa crec que compleixo l'atenció que els Consellers deuen al Parlament, d'explicar la finalitat dels Projectes de Llei que aquí es presenten, perquè encara que aquesta finalitat ve explicada en el preàmbul, com que el preàmbul desapareix en el dictamen, ha de complir-se pels Consellers amb aquesta atenció a la Cambra en el Saló de Sessions.

Com es deia en el preàmbul d'aquest Projecte de Llei, una autorització de la Llei de Pressupostos permet al Conseller de Finances presentar al Parlament de Catalunya una modificació de la tarifa segona de les cédules personals, per a fer-la més proporcionada als seus tipus del que era en les tarifes primera i tercera. El Departament de Finances, s'ha preocupat extraordinàriament d'aquest assumpte. Fa ja molt de temps, més de tres mesos, que s'havien començat els estudis entorn d'aquest assumpte, i puc dir al Parlament, perquè es vegi que això respon a un convenciment del Conseller de Finances, que ja teníem tots els antecedents i estudiades les possibilitats de presentar un Projecte de Llei en el qual hi hagués aquest augment que estàvem autoritzats a proposar. De manera que tots aquests treballs preparatoris ens han conduït a aquest convenciment nostre. No és un convenciment el qual s'arriba per anar a una feina determinada, sinó que és un convenciment al qual hem arribat en fer aquests estudis documentats de què hem parlat abans, i hem arribat a la conclusió que arribant a un límit proporcionat en la tarifa segona respecte les altres dues tarifes que continuen mantenint i encara que creient en el sentit d'ésser massa inferior, no volíem portar-lo per damunt dels límits de les altres dues tarifes, o sigui, quedant-nos en el límit del terreny equitatiu i just; això ens podia portar a un augment de 400 a 500,000 ptes. I aleshores nosaltres volíem donar aquí altres procediments, que eren el perfeccionament dels tributs que podien donar-nos aquestes quantitats que nosaltres desitjàvem dintre dels Pressupostos perquè aquests quedessin equilibrats. Éssent així, tenint el procediment, o sigui el perfeccionament dels tributs per a tenir aquestes quantitats, i estant com està nomenada una Comissió que ha de fer un estudi ampli del que siguin exaccions municipals el pròxim Pressupost, i en espera del definitiu traspàs de serveis, estarem en condicions que avui no estem per a veure quines són les finances, sinó definitives, estables, de la Generalitat. Tot això ens donava la sensació que per una cosa reduïda, com ho és aquesta, no es podia por-

tar la pertorbació que representava una modificació dels tributs quan es podia aconseguir el mateix per mitjà d'aquest perfeccionament dels tributs. I així les coses, hauríem de deixar el que fa referència a la modificació en aquests moments, per quant el Govern de la Generalitat s'enfronti amb el problema de les finances de la Generalitat; i essent així, nosaltres hem proposat aquelles disposicions que creiem que milloren la percepció dels tributs i que corregeixen abusos. I per venir a proposar aquesta correcció d'abusos no fem més que crear uns termes de justícia perquè des del moment que hi ha un impost, no podem admetre que uns el paguin i altres l'eludeixin.

(Ocupa novament la Presidència el senyor Casanovas.)

Per aquestes raons, donem aquestes explicacions a la Cambra perquè es vegi quin és el nostre objectiu i quin és l'abast d'aquest Projecte de Llei.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Fem ús de la paraula en aquesta ocasió tan sols per a fer unes petites manifestacions del per què s'ha aprovat per unanimitat aquest Projecte de Llei.

Nosaltres creiem que l'orientació que ha significat el senyor Conseller de Finances ha d'ésser una realitat i, per tant, s'hauria d'anar amb tot l'accelerament que sigui possible a la nova reglamentació de l'impost de cèdules personals, impost que és indubtable que la majoria dels veïns de Catalunya hi senten una manifesta aversió, per la raó que és un impost que vol significar una cosa i en realitat no significa res.

Aquest impost està mal acceptat per tots els veïns de Catalunya i també d'Espanya, perquè li manca aquesta estructuració cabdal que ha de tenir; i és indubtable que en quan afecta a la tarifa segona, és encara més mal vist, ja que representa en si un recàrrec sobre l'impost d'arrendaments, impost de lloguer que és indubtable que és un d'aquells que resulten més odiosos, com ja s'ha demostrat en el moment en què es discutia l'autorització d'augment a l'Ajuntament de Barcelona. Amb tot, per la raó que es tracta solament

d'una Llei de caràcter transitori, d'una Llei que ha de tenir vigència tan sols per un temps, nosaltres l'hem acceptat i hem votat per unanimitat el dictamen en qüestió, en tant que han estat acceptades les suggerències fetes per aquesta Minoria.

Creu, aquesta Minoria, que tal com ve redactat el dictamen, podien sorgir uns dubtes en quant a l'any 1925 va haver-hi una modificació en la nomenclatura de la contribució industrial i, en conseqüència, podia representar un canvi de nomenclatura de l'any 1926, que no havia pogut recollir la legislació del 1925. Si es manté la mateixa nomenclatura dintre del Projecte de Llei presentat pel Govern, d'aquells locals, d'aquells pisos que estiguessin llogats exclusivament per a despatxos de professionals, tindrien de votar, tindrien de contribuir també a tributar per la cèdula personal. Acceptada la suggerència d'aquesta Minoria en quant a aquests locals, aquests pisos, aquests despatxos, no havia de tenir-se en compte per a fixar la base que devia tributar-se per cèdules personals; i acceptat aquest criteri per la Majoria, aquesta Minoria no va tenir cap inconvenient en donar el seu vot adherint-se al de la Majoria, sempre amb la salvetat que es tractés exclusivament d'una Llei de caràcter transitori.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova el dictamen de la Comissió? Resta aprovat. S'han de passar a reunir algunes Comissions. Si la Cambra no hi té inconvenient, sotmet la Presidència a la seva apreciació la conveniència d'aixecar la sessió. *(Assentiment.)* S'aixeca la sessió.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre «Funcionament dels Tribunals de Justícia».
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial (Llei Municipal) referent a la Primera part del Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

(S'aixeca la sessió a les set i vint-i-dos minuts de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

referent a la salinitat de les aigües

Art. 1.º Es absolutament prohibit llençar als corrents públics d'aigües, substàncies perjudicials per a la salut pública o per a la vegetació, o aquelles altres substàncies que puguin augmentar la llur salinitat.

2.ª En la contingència que per necessitats industrials calgui abocar als rius substàncies que augmentin la salinitat de llurs aigües, el particular i empresa interessada adreçarà instància raonada al Conseller de Sanitat i Assistència Social. En cada cas, i després del dictamen de la Junta Superior de Sanitat, el Consell executiu, a proposta del Conseller de Sanitat, fixarà el límit màxim de salinitat que pugui ésser permesa d'abocar al riu.

Art. 3.º El límit extraordinari que s'assenyali per a les explotacions de sals potàssiques, considerades en el seu conjunt, no podrà depassar en cap cas de 250 mgr. de clor per litre. Recollida la mostra del riu Llobregat en el terme de Pallejà.

Art. 4.º En el termini d'un mes les explotacions potàssiques actuals presentaran a la Con-

selleria de Sanitat una declaració jurada de la quantitat de salinitat que, segons concessió, els hagi estat atorgada per l'Estat per a poder incrementar la del riu, així com la classe de mineral per la qual està actualment muntada la seva explotació.

Art. 5.º Un Reglament especial assenyalarà a cada una de les fàbriques de benefici de sals potàssiques el coeficient d'incrementació de salinitat de les aigües públiques que serà permesa a la seva explotació.

Art. 6.º En el termini d'un mes les altres indústries situades als marges dels rius Cardoner, Llobregat i Anoia, així com els pobles que ocupin igual situació, faran també declaració jurada a la Conselleria de Sanitat de llurs aportacions de tota mena al riu i de la forma en què tenen lloc.

Art. 7.º Resta autoritzat el Conseller de Sanitat i Assistència Social per a dictar l'oportú Reglament per a l'execució del que es disposa en la present Llei.

Palau del Parlament, 9 d'agost del 1933.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

referent a l'impost de cèdules personals

Art. 1.º Per tal d'evitar incompliments i infraccions de l'impost de cèdules personals, s'autoritza el Departament de Finances per a utilitzar els mitjans de comprovació adients com són la demanda a l'Administració de Rendes Públiques de les dades corresponents a les persones subjectes a l'impost, el requeriment obligatori als propietaris de les finques de la relació dels lloguers, pagats per llogaters, l'obtenció de les empreses de les relacions dels havers percebuts pel personal, o qualsevol altre mitjà de comprovació que pugui realitzar el servei d'inspecció. Serà també exigit rigorosament el compliment de l'obligació ja establerta per part de les persones que han d'estar proveïdes de cèdula, d'exhibir-la sempre que la reclami un funcionari públic o agent de l'Administració.

Art. 2.º Per a la classificació de les cèdules que es percebeixen per tarifa tercera, s'acumula-

ran tots els lloguers de finques que no es destini a ús fabril o comercial o professional subjecte a contribució industrial, satisfets per la persona que tregui la cèdula, tant si radica en la mateixa localitat o en poblacions diferents. Si en la fulla declaratòria no constessin tots els lloguers satisfets, s'haurà de fer la deguda declaració abans de treure la cèdula, quedant subjectes aquells que no ho fessin així a les sancions que corresponguin.

Art. 3.º Pel Departament de Finances es procedirà en el termini de quinze dies a la publicació del text refós de l'Ordenança de l'impost de cèdules personals en el qual s'incorporaran, degudament harmonitzats, les disposicions i acords que hi són esmentats com a vigents la subsistència dels quals es cregui convenient.

Palau del Parlament, 9 d'agost del 1933.

